

Revelar Raval Gòtic

La ciutat dels inconformistes

Barcelona 2018

LA AVARICIA
ROMPE EL
BARRIO

La ciutat dels inconformistes

En un moment en què la ciutat en la que vivim, s'està passejant per una maroma, a punt de caure en un pou, amenaçada per l'especulació, la gentrificació i la massificació turística com a conseqüència d'un model que s'ha anat coent en els últims 30 anys, he volgut apropar-me als veïns i col·lectius que no es conformen amb aquest model de ciutat i que s'hi enfronten, per no ser expulsats dels seus barris, per la seva dignitat i pels seus drets com a ciutadans.

Per sobre dels interessos econòmics dels lobbys que volen controlar la ciutat, per sobre d'interessos polítics, per sobre dels interessos de les diferents institucions, hi ha gent que lluita per la seva supervivència. Després de parlar amb molts d'ells, de participar en les seves assemblees, debats, manifestacions o aturades de desnonaments, no em queda clar qui sortirà guanyador d'aquesta lluita. Hi ha veus carregades de pessimisme, però també moltes d'optimistes que diuen que només organitzant-se i lluitant es pot vèncer.

En una societat en la qual la imatge és dominant, he volgut posar l'accent en la paraula, la paraula dita dels inconformistes, però també en la seva mirada. Una mirada que ens interpel·la i ens pregunta quin model de ciutat volem per Barcelona.

Aquest relat, construït amb els testimonis de persones de dos barris emblemàtics, Raval i Gòtic, pot incomodar a segons qui. Els convido a què, com he fet jo en el meu procés de treball, s'hi apropin sense por i amb tots els sentits oberts.

QUE NO TRAFIQUEN
AMB LA TEVA VIDA

ELLA TIENE PODER
ESPECULADORA
NO MATEL
EL BARRIO

BARRIO UNIDO
BARRIO UNIDO
INTEGRACION MULTICULTURAL
RIVAL
ESPECULACION
RIMBA

A AVARICIA
ROMPE EL
BARRIO
DAME UN CORDON
DE CORDON
DE CORDON

Raval

Assemblees de:

Putas Indignadas (Jeannete i Ana), Acció Raval (Ángel i Judit), Espacio del Inmigrante (César i Rosa), Àgora Juan Andrés Benítez (Marga i Javi), El Lokal (Iñaki García).

Pol i David, Miquel Vallès i Manel Aisa, Miguel Martín, Montse, Montse Forcades, Lamine, Jaime (bar BJ), Mohamed Halhoul, Pere Cuadrado, Martín, Rosa Sánchez, Razat, Sandro Malandro i Ronald Malavino de Malamara, Rosa Altés, Leo, Isabel (Devora La Pícaro), Santi (Acció Riera Baixa).

Pere Cuadrado

Soy vecino del Raval

Se ha estigmatizado al Raval, en cambio es un barrio en donde toda la cultura y belleza que se ha dado en Barcelona se ha dado en el Raval.

El Raval ha sido durante los años '70, '80, '90 el barrio con más fuerza y con más inquietudes para construir cosas. **Ha sido un barrio en el que la libertad ha sido uno de sus principios básicos y elementales.** Una libertad que ha existido siempre y que debe de seguir existiendo.

Llegué al Raval en 1979, hace 40 años. Antes vivía en las barracas de Montjuïc, llegué con ganas de hacer muchas cosas. Ahora estoy en diferentes movimientos. **Aquí se desahucian cada día a 10-15 vecinos.** Trabajamos para que no haya desahucios y contra el tráfico de drogas.

El Raval que he conocido siempre ha sido un Raval de mucha fanfarria, no ha sido un barrio callado, ha sido un barrio de pasarlo bien. Era un barrio tan divertido que venía gente de toda Barcelona, la gente lo pasaba muy bien, gente de mucho dinero, a pasarlo muy bien.

Lo mejor que tenía este barrio era la vida que tenía la calle, esto es lo que se está perdiendo, la vida en la calle y la solidaridad y la hermandad.

Creamos el Ágora Juan Andrés Benítez donde discutimos y hablamos de temas del barrio, de la ocupación de narcopisos y de todo lo que ocurre en el barrio. Hasta que no se legalicen las drogas, no se podrá limpiar el barrio de narcopisos. **La droga sirve para el enriquecimiento de unos cuantos.**

El barrio que yo quisiera, es el que no va a ser. Según veo el panorama, es el que no va a ser. Yo quiero un barrio tranquilo, donde realmente nos conociéramos, aunque uno fuera de Almería, Catalunya profunda, de Pakistán, árabe o filipino. **Un barrio en que las comunidades se entendieran.**

El barrio será como nosotros queramos que sea. La gente tiene que autogestionarse la vida. Si no hay movilización y lucha no se consigue nada.

En el momento actual, con todas las plataformas que han surgido, se ha recuperado cierta solidaridad, pero no van a arrastrar a cientos de personas para salvar al barrio, en esto soy pesimista. Me gustaría ser más optimista. **Después de muchos años pude ver las cosas más claras en el 15-M, pero después del 15-M... ¿qué tenemos?**

Àgora Juan Andrés Benítez

Marga, vecina del Raval hace más de 30 años, forma parte del colectivo del Àgora Juan Andrés Benítez.

Javi, des de finals de 2016 participa a l'Àgora.

Marga_El Àgora Juan Andrés Benítez es un espacio en recuerdo de un vecino muerto a manos de los Mossos de Escuadra y de una lucha por el trato del que estábamos siendo objeto por parte de Mossos y la Policía Municipal. A raíz de la muerte de Juan Andrés se inicia una campaña para conseguir un juicio, y de ahí sale la necesidad de entrar a este espacio y mantenerlo abierto para uso del barrio, un espacio donde se aúnan las luchas vecinales.

Javi_L'Àgora Juan Andrés ocupa un solar propietat de Triquell i García, una empresa fallida que ha estat absorbida pel banc dolent Sareb. Anava a ser un hotel de luxe dins d'aquest procés gentrificador. Amb l'arribada de la crisi es van parar les obres, però es va arribar a enderrocar el que hi havia, el 2007 es queda fet un solar ple de rates, escombraries i xeringues fins el 2014, que és quan s'ocupa i se li dona un nou ús i una nova vida pel barri.

Marga_Cuando entramos aquí fuimos conscientes del espacio, porque en el barrio todo es chiquito, angosto, interior y oscuro. Aquí tuvimos una sensación de aire libre, sensación compartida por todo el que entra. Este espacio tiene doble vertiente. Por un lado, estamos haciendo un trabajo de educación hacia el nuevo vecindario. Aquí se encuentran diferentes culturas y se habla de problemas comunes, esto ayuda a mantener un espacio de fraternidad y de apoyo mutuo. Y por otro lado, la capacidad de poder hacer aquí actos reivindicativos de cualquier tipo de colectivos.

Javi_Si es perdés l'Àgora, es perdria un dels últims espais autogestionats i oberts del Raval, simbòlicament és molt important i també la vinculació amb el tema de la violència policial.

Marga_El barrio necesita espacios verdes, no tenemos sitios donde circule un poco el oxígeno. La construcción del cinturón litoral y la llegada de los grandes buques a la zona del puerto, ha contribuido a la contaminación y empeoramiento

de la calidad del aire y de la salud. Estamos llevando a cabo la lucha por el nuevo CAP, por la dignidad de los pacientes que se encuentran en condiciones de trato inhumano y condiciones laborales para los que trabajan allí, que son vergonzosas. Se está planteando como una lucha entre cultura y sanidad, cuando es realmente una necesidad del barrio.

Para mí el Raval es mi familia, aquí es donde he desarrollado mis raíces desde joven. Son las relaciones, el entramado, también de las luchas que durante años nos han ido uniendo para mejorar. Para mí, es la familia, con cuñados, con primos, con locos y con majaras.

Javi_Per a mi el Raval és un dels barris més afectats per tot el procés de gentrificació. Des de l'inici amb el MACBA, la Rambla del Raval, tot el procés dels hotels i pisos turístics que fan fora a les veïnes. La zona s'està redissenyant i reorganitzant amb un objectiu que és fruit d'aquest sistema que persegueix el lucre. L'Àgora té aquest lloc molt especial, i té una responsabilitat molt important pel que fa a la resistència. El Raval és una víctima, un espai de confluència que històricament ha estat un barri de classe obrera i ara es vol convertir en un parc d'atraccions de consum pel turisme. Soc bastant pessimista, perquè veig que es va perdent tot el seu entramat.

Marga_Ser pesimista es una parte del realismo, pero somos un barrio muy combativo. Tengo bastante confianza, sé que la lucha va a ser dura, porque realmente lo que estamos viviendo es casi llevarnos hacia una zona centro exclusiva, donde según qué gente no tenga ni posibilidad de entrar.

Javi_En el present soc optimista, penso que l'espai que ocupa l'Àgora i les diferents lluites veïnals del Raval fan un barri millor. L'Àgora és un espai horitzontal i l'assemblea és un espai obert on pot venir tothom a dir la seva i a implicar-se en la mesura que pugui. Ja no et sents tan alienat i separat de la resta de la societat perquè estàs creant xarxes informals que acaben donant el que se'n diu suport mutu.

Miguel Martín

Milita en movimientos contra los desahucios en el barrio y forma parte de Masala.

Masala es una revista de denuncia y de investigación relacionadas con la especulación urbanística o racismo institucional y social.

Masala da una voz distinta desde unos barrios que históricamente están estigmatizados, y que al ser centro histórico, son objetivo de políticas públicas de transformación permanente que implican el ataque a **sectores sociales que no responden a las expectativas que desde las instituciones se plantean en cuanto a proyección turística.**

En este momento vivimos una situación de violencia social y estructural que es totalmente insostenible. Cada semana hay más de diez órdenes de lanzamiento, algunas se consiguen parar, sea por mediación previa, o por movilización vecinal. En el 2017 hubieron 620 órdenes de lanzamiento. Hemos detectado el aterrizaje de inversores de todo tipo en procesos especulativos, en los que se dan prácticas de matonismo, de presiones y de acoso. Detectamos un montón de mujeres en situación muy precaria, o que están solas o tienen a su cargo toda la economía familiar. **Detectamos un nivel de feminización de la precariedad de la pobreza y de feminización de los desahucios que es brutal.**

Hay mucha gente con voluntad de quedarse, a veces con estrategias intuitivas, sin tener las herramientas organizativas a mano. **Gente que decide ocupar porque la echan a la calle, porque es la opción que tienen para quedarse en lo que es su espacio de comunidad.** Se vende muchas veces el Raval como un espacio desarticulado, pero la gente mantiene un conjunto de solidaridades, que no se ven a simple vista. La gente está en una posición muy frágil en el barrio, pero a la vez, hay una capacidad muy profunda de resistencia.

Mucha de la población del Raval que se identifica como población migrante, no es población migrante, **es población que ha nacido aquí y esa es la primera forma de racismo.** Existen lógicas de racismo que terminan situando a las poblaciones migrantes, en la constante posición

de intrusos, intrusos a nivel de clase pero intrusos también a nivel del racismo cultural.

Para mí el Raval es lo que se ha llamado la globalización concentrada con todas sus contradicciones y todos sus conflictos de clases y raciales en un espacio muy pequeño. **Es la globalización relacionada con los procesos de apropiación del territorio y de exclusión social que conllevan.** El Raval es un espacio de vida, de conflicto y de lucha, porque más allá de la mirada externa que muchas veces se tiene del barrio, tiene una vida cotidiana rica, con gente que vive con muchos problemas pero que en su día a día, busca formas de dignidad. El Raval no es esa imagen esperpéntica que dan muchos, es más compleja, es duro, pero no es miserable. Se dan muchas formas de conflictividad y hay maltrato institucional con vejaciones a las que se les somete a la gente solo por ir a pedir sus derechos a servicios sociales. Es bastante duro lo que te cuenta la gente cuando va a *habitatge* en una situación de emergencia: “estoy en un proceso de desahucio, ahora mismo no tengo trabajo”, gente que puede estar cuidando a alguien con algún tipo de minusvalía y recibir un trato por parte de los servicios sociales absolutamente vejatorio.

En el caso del CAP lo que pasa es que ya en el 2002, tanto los profesionales del CAP, como el propio Cat Salut, detectan que el espacio se está quedando obsoleto. En el 2006 lo constatan, que ya ese espacio no cumple para nada unos estándares mínimos.

Cuando se plantea la sola posibilidad de que el CAP se instale en la Capella, hay una reacción a nivel de todos los poderes políticos, mediáticos y de la industria cultural de la ciudad, el hecho de plantear que ahí pudiera ir el CAP se considera un ataque al MACBA. **Enfrentar cultura con salud es una reacción que en realidad lo que visibiliza es una lógica de clase y de autoridad sobre el espacio.**

Yo creo que en diez años se va a mantener un nivel de conflictividad alta. **Lo que es bastante previsible es que los ataques al barrio van a ir a peor.**

Montse Forcades

Viu i treballa al Raval fa 20 anys

El meu primer record del barri és perdre'm. No arribava al lloc perquè és laberíntic, m'encantava, **sempre que recorria els carrers em sentia com en una pel·lícula.**

El meu germà i jo vam crear el Forn de Teatre Pa Tothom l'any 2000. El teatre és car de veure i és car d'estudiar, i volíem popularitzar-lo. El 2004 va pujar l'Aznar i vam conèixer a l'Augusto Boal i entre les dues coses vam dir: "Hem de polititzar la nostra manera de fer." L'Augusto Boal diu, *no hi ha res innocent: o estàs a favor d'un sistema, o no.* Com a institució vam fer un canvi polític, més clars amb el que volíem, més crítics amb tot el que passava.

Nosaltres volem acompanyar la gent a dir les seves coses, en això consisteix el teatre de l'oprimit, no en aquest paternalisme que li dius a la gent: "Digues que estàs molt oprimit". **Nosaltres no pensem que la gent estigui marginada, sinó que hi ha pràctiques que la marginen.** Nosaltres lluitem en contra de les pràctiques d'exclusió. Mirant el que passa al barri, nosaltres acompanyem aquestes lluites.

Amb els joves portem ja quasi quinze anys treballant. Nosaltres tractem que estructurin un discurs que ja tenen, no som nosaltres que ens ho inventem, ja ho tenen però que l'estructurin per donar visibilitat al que volen dir.

L'any passat vam fer *On viurem?* Que és una obra de teatre sobre el problema dels lloguers a Barcelona, assessorats per gent del sindicat de llogaters.

Aquest any n'hem fet una sobre el problema de l'habitatge, amb veïns, sobre el problema dels narcopisos. **Que no és el problema dels narcopisos, és el problema dels especuladors que deixen les cases buides** i això permet l'entrada dels narcotraficants.

Fa poc vam fer una representació al barri sobre racisme. Hi ha un sol racisme que discrimina, que

crea ciutadans de primera i ciutadans de segona, una sola estructura racista que afecta tant als mitjans de comunicació com a la veïna del barri i el manifesten de manera diferent. **Aquí és una lluita que portem molt activa contra el racisme. El de: "Yo no soy racista, pero...", no hay 'pero' que valga!**

Tenim un projecte de teatre contra els poders financers. Vam fer un grup d'anàlisi de deu persones assessorats per economistes de fiscalitat justa, on, mitjançant el teatre, tractem d'explicar els abusos dels poders financers.

El Raval és on jo desenvolupo la meua vida. És el lloc on visc i treballa i estic parlant de coses molt importants, com ha crescut la meua filla i és part de la meua vida. **El Raval és moviment, alegria, i soc feliç en ell.**

La producció cultural del Raval està estigmatitzada. Al Raval hi ha molt moviment cultural, molta gent produint, però malauradament hi ha una visió institucional, que com que és del Raval, és cutre. No és veritat. Això és una cosa per la que penso que la gent del Raval hem de lluitar.

De vegades soc molt pessimista, de vegades molt optimista, no tinc una idea clara sobre el futur del barri. Jo crec que és un barri molt canyero i molt maco i que pot tirar endavant. El que passa és "com vas contra el poder financer?" Jo no soc gens pessimista, no crec que arribem als extrems del Born.

La Rigoberta Menchú va dir respecte als Estats Units: **"No volem que ens doneu una mà, volem que ens la traieu de sobre"**. Crec que això és una cosa que li cau molt bé al Raval. Aleshores, què voldria pel futur del Raval? **Que no hi hagués aquesta ingerència tan agressiva sobre el barri i sobre la seva gent.**

Pol

Menorquí, estudiant de fusteria i muralisme

David

Filòsof

Ocupant un local al carrer Riereta, els veïns del qual van desallotjar uns narcotraficants.

David_Tinc vint-i-sis anys, vaig estudiar filosofia i visc al Raval des de fa dos anys i mig. **Abans ja havia viscut aquí llogant un pis, i va començar a ser impossible per la pujada dels lloguers i vaig marxar.** Vaig tornar ocupant primer a la REA, a Residència d'estudiants autogestionada i ara des de fa gairebé un any, aquí a Riereta.

Pol_Sóc de Menorca, porto sis anys a Barcelona, vaig venir a estudiar fusteria i ara estic acabant un cicle d'art aplicat al mur. A Riereta vaig entrar quan el vam ocupar conjuntament amb l'assemblea d'Acció Raval.

L'ocupació va impedir que els narcotraficants tornessin a ocupar el local. Les veïnes estaven involucrades en l'assemblea d'Acció Raval. Recuperar aquest espai va ser ajudar els veïns a solucionar la situació que hi havia aquí.

David_Els narcotraficants van venir el mateix dia que vam ocupar, reclamant l'espai, dient que era on vivien. **Evidentment no era on vivien, sinó que era on venien.** Va haver-hi una mica d'enfrontament, ells volien recuperar l'espai i deien que marxéssim, veient que arribava gent i més gent, van decidir marxar. Viure aquí suposa haver de donar un retorn al barri, **entenem que aquest espai és un espai del barri que s'ha ocupat conjuntament amb la gent del barri,** sempre que sorgeixen nous projectes, o activitats, o col·lectius que necessiten un cop de mà, vaig fer una mica el que veig necessari, amb l'Àgora, amb el local, amb Acció Raval.

Per a mi el Raval és una perifèria del centre, és un lloc on conflueixen moltes de les característiques d'un barri perifèric però enmig de Barcelona, molts cops això suposa més un desavantatge per a la gent que hi viu, que un avantatge, perquè tenim tot de problemàtiques típiques dels barris perifèrics i se sumen les dels barris cèntrics de gentrificació. El que fa que sigui un barri molt intens.

Pol_La paraula clau és intensitat, que t'invoca a viure aquest entorn. **Aquí em carregó de vivències** que d'alguna forma també m'obliguen a agafar i anar-me'n a un altre extrem. Jo vinc de Menorca, on tot és pau i tranquil·litat i on sento que respiro, aquí és complicat per a mi viure.

David_Per a mi el Raval és un espai de confluència i sobretot, de confluència de lluites. El que més m'agrada del barri és que **tothom sent el Raval com un espai que és molt únic,** que cal lluitar pel barri. Per a mi compona un relat històric de lluites que crec que en bona mesura es mantenen encara vives i es tracta de preservar aquest esperit de lluita, perquè si no hagués estat així, el Raval s'hauria desmuntat i no seria el que és ara.

Creo que el futur del Raval es decidirà a mesura que es lluiti per aquest futur. Podríem dir que pinta bastant negre, però hi ha també molts moviments que estan aconseguint revertir una mica la situació. Dependrà de la força de voluntat que tingui la gent de dir: **"No, això no ha de ser d'aquesta manera i no podem permetre que tant les institucions polítiques, com judicials, com policials facin i desfacin el que vulguin en aquest barri."**

Pol_La il·lusió de futur que tinc pel Raval és que sigui un lloc que aculli la gent de forma sana i de forma agradable. Només he fet dos anys aquí, però amb la gent que conec ara del barri em sento molt acollit i crec que m'hi sentiré d'aquí sempre.

Creo que algo encantador que té el Raval és la multiculturalitat, és enriquidor que puguin conviure tantes cultures, creences i costums diferents i que funcioni. Això és al·lucinant i és el que sento que em manté aquí, viu i amb aprenentatge.

David_Creo que aquesta qüestió que ha dit el Pol és important, però hi ha quelcom que està una mica més soterrat: **la sensació de llibertat i d'autoorganització del mateix barri que està per sota d'aquesta multiculturalitat, i que és un factor molt rellevant.**

Isabel

De nom artístic Devora la Pícara

Vaig venir al Raval amb 22 anys, en casar-me. En morir el meu fill amb 6 mesos, no vaig tenir el suport de la família ni del meu marit i em vaig trobar molt sola, i vaig marxar a voltar mon.

Ara estic acompanyant a la plataforma Acció Riera Baixa per ajudar-los, ja que ells m'han ajudat a mi. Estic en un moment de la vida que necessito el suport de la gent, que em donin ànims, els veïns m'han ajudat sense mirar si soc rica o pobra, sense prejudicis. M'agrada molt la família que s'ha fet aquí al barri.

Als 23 anys vaig començar a cantar a la Bodega Bohèmia al carrer Lancaster. Ha marxat molta gent de la meva generació, els recordo molt. Els vaig dedicar un espectacle. Després vaig actuar a l'Apolo i a l'Antic Molino, més tard vaig viatjar per Espanya i Europa. Deien que a la Bodega Bohèmia naixien els artistes, però ha desaparegut. A la meva època era molt dur, treballàvem moltes hores, de 6 de la tarda a 4 de la matinada, ens pagaven 6.000 pessetes. També hi havia el London, que encara existeix, però han mort els propietaris.

En aquella època (1977) el barri era molt dolç, també hi havia baralles, però la gent s'ajudava més si et passava alguna cosa. Hi havia més germanor i caliu, es feia molta companyia. El barri era molt alegre, moltes coses han desaparegut, cines, teatres, bars... El teatre i el cabaret eren l'alegria de la nit. De mica en mica, aquell Paral·lel ple de llum, es va anar apagant, es va apagar tot. M'agradaria que tot això tornés.

El millor del barri és la fraternitat, el meu company va morir fa 4 mesos. Estic sola. No tinc família. Tota aquesta colla, d'Acció Riera Baixa, que he conegut aquests dos últims mesos, son com fills meus. Amb ells em sento molt segura, molt ajudada i amb un caliu que no he tingut des de fa molts anys. Però en arribar a casa estic sola, fa dos anys vaig adoptar un gosset, ell m'entén i em dona carinyo, però no és el mateix que una persona. Quan arribo, em dutxo, m'arreglo, poso la

tele, començo a planxar, quan vaig a dormir, dic: bona nit carinyo, que descansis, penso en el meu company encara, ...encara el tinc dintre meu, són 20 anys de sofriment i lluita, de donar-se carinyo. De cop i volta se me'l van emportar. El meu company va morir l'11 de juny. Va morir sobre el meu pit al bar de sota casa.

Acció Raval

Judit i Àngel

Acció Raval és una plataforma veïnal que va sorgir amb la problemàtica dels narcopisos i hem anat descobrint que està relacionat amb el tema dels bancs i de l'especulació immobiliària.

Àngel_El 2016 una veïna ens va dir que en un local es traficava amb drogues i ho vam començar a mirar com un problema de tot el barri. Vam convocar una assemblea i es va fer una reunió el 19 de desembre del 2016 a la que van venir uns 50 veïns. Allà va néixer Acció Raval. **Va ser una assemblea emotiva i dura, perquè va venir molta gent que estava patint molt i gent també molt reaccionària, amb un to més racista.** Vam explicar que les coses es podien fer d'una altra manera i que el que estava passant no era casualitat, sinó causalitat.

Judit_El que estava passant a la meva escala era escandalós. Quan denunciaves, la situació continuava igual de dramàtica. **La gent se sentia sola, impotent, desamparada, angoixada. Era una bola que no sabies per on la podies atacar.**

Àngel_Nosaltres tampoc sabíem per on començar i el primer que vam fer va ser anar a l'ajuntament i explicar el que estava passant. A la primera reunió van venir un parell de tècnics, un cap de la Urbana i un de Mossos. Va ser quan el cap de la Urbana va dir que "perseguir el menudeo no sale rentable", i és el que ens va fer decidir a començar a donar canya. Vam fer una manifestació el 9 de setembre de 2017. Ja érem més i teníem més força.

Judit_Amb la crisi van haver molts desnonaments, i van quedar molts pisos buits, i després d'unes operacions policials a la Mina i a la Zona Franca, el narcotràfic es va desplaçar al Raval. **Els narcotraficants van veure que ocupant un pis d'un banc, el podien convertir en un búnquer,** i ens vam adonar que el narcotràfic estava vinculat a l'especulació immobiliària, no directament, però que ha facilitat aquestes noves maneres de traficar. Caldria imputar el propietari que no ha tingut cura de la seva propietat, i posar aquest pisos al mercat. **Volem que tots els pisos estiguin ocupats per veïns i no tenir portes anti-ocupes i tàpies.**

El Raval es gentrifica a menys velocitat que d'altres barris de Ciutat Vella gràcies a les famílies immigrants que van omplir el barri, i quan va començar a treballar la maquinària d'expulsió es van adonar que aquí ho tenien una mica malament. A les elits, els immigrants no els agraden i el que estan fent és degradar el barri, la qualitat de vida te l'estan fotent, és una manera de dir-te que "o te'n vas per les bones o te'n vas per les dolentes". **Però som uns veïns molt valents! El Raval és com la Gàl·lia i resistirem més que altres barris.**

Àngel_Per a mi, el Raval és casa meva. Aquí va néixer la meva àvia, la meva mare, els meus germans, la meva filla, no puc pensar en viure en un altre lloc, ...on vaig? **Aquí tinc els meus amics, aquí m'he enamorat i m'he fet un home i he jugat com a nen.**

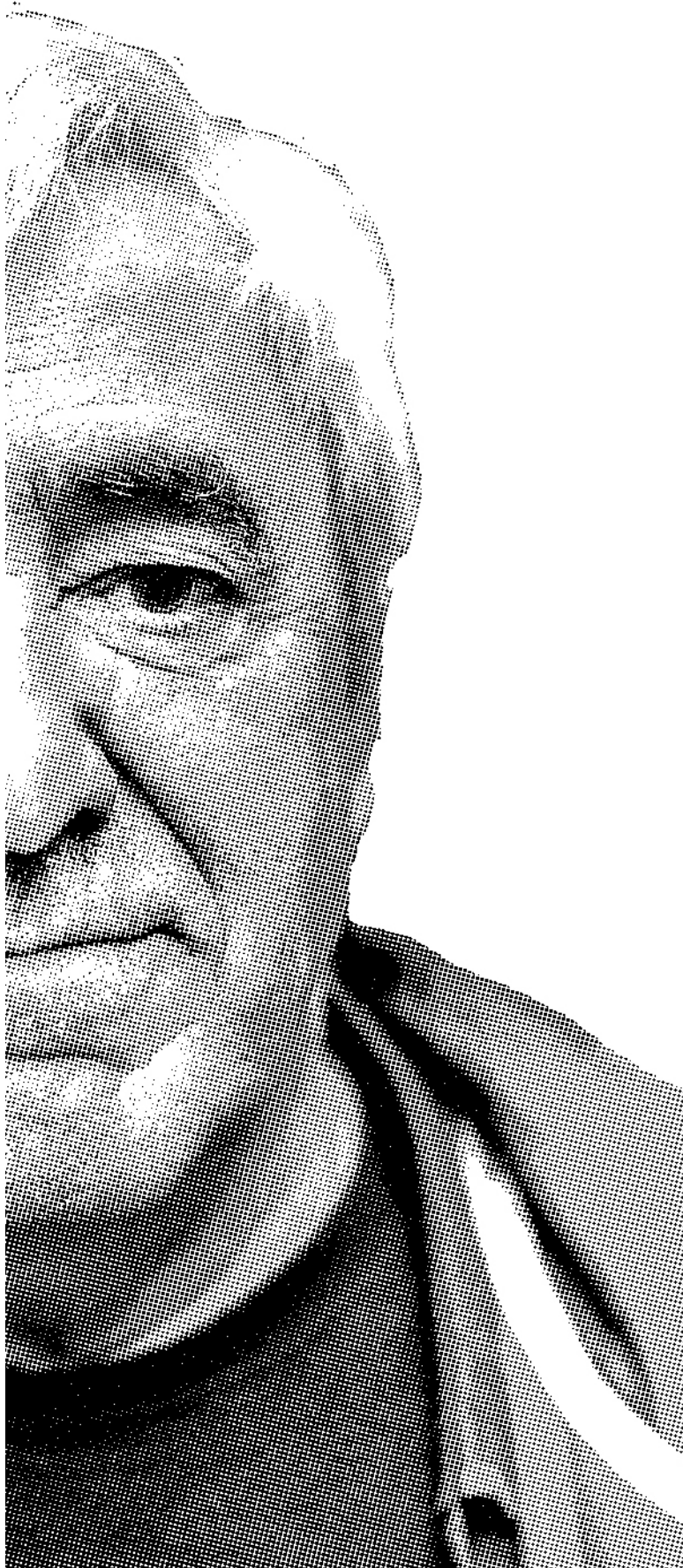
Judit_Del Raval m'agrada que està molt viu. **Sense anar a buscar, al Raval trobes gent i coses que et fan parar, mirar i pensar i són com regals.** A altres barris surts i tot són voreres i semàfors que et marquen el pas, **al Raval tot flueix molt més.**

Àngel_Ara amb les noves plataformes veïnals, s'està tornant a fer coses al carrer. És una de les parts positives, hem patit molt, estem patint encara, **però ens podem sentir orgullosos del que estem fent.**

Judit_Quan penso com voldria que fos el barri en el futur, la paraula que em ve al cap és equilibri. Equilibri entre la gent que ens ve a visitar els veïns i la gent de diferents parts del món.

Àngel_Soc pessimista, crec que ens queden 5-6 anys com a molt, però sé que acabaré marxant si no s'atura l'especulació i el turisme.

Judit_Al començar érem 4 ó 5, ara som més, si t'ajuntes uns quants i tens uns objectius, es mouen coses. Penses que si fóssim el doble o el triple, si la gent no estigués tan adormida, tot es pot aconseguir, però s'ha de sortir de casa.

Miquel Vallés i Manel Aisa

Cronistes del Raval obrer

Manel_Vaig néixer al Raval, al carrer Aurora. He participat en moviments socials i en el moviment llibertari, tant a l'Ateneu, com a la CNT, al sindicat de construcció des de l'any 76.

Miquel_Fa uns trenta-cinc anys que estic al Raval. Estic a l'assemblea de l'Àgora Juan Andrés Benítez. L'Àgora va començar arrel de la indignació que va provocar l'homicidi de Juan Andrés. En el primer aniversari es va ocupar el solar, que era un niu de merda i d'escombraries destinat a l'especulació. Durant aquests quatre anys, ha sigut un indret de referència. Ara és difícil entendre el Raval rebel sense l'Àgora. Ha sigut un lloc on tots hem après moltes coses. **Hem après, sobretot, a organitzar-nos entre nosaltres i viure en petit, en micro-societats tot això que ens han estafat.**

Manel_La classe obrera com l'havíem concebuda no existeix. Poca gent se sent obrera, la gent més precària et dirà: "Jo el que sé és que no tinc feina, porto vuit anys que treballo només algunes hores aquí i allà". La gent no sap el futur quin serà i s'està acostumant a no desesperar-se. **El discurs polític no té res a veure amb la realitat, és una burla, se'n foten de nosaltres.** El sistema, ha desmembrat a la gent i ha creat una consciència molt individualista.

Al barri el problema de l'habitatge és realment difícil, cada tres anys, a la gent els caduca el contracte, els augments són tan brutals que han de marxar, o bé, arregar-se vàries famílies o ocupar pisos. En poques setmanes al Raval s'han ocupat uns quinze pisos. **És una convulsió que continuament estem patint i que no sabem molt bé cap a on ens portarà.**

Miquel_Lo de l'habitatge és una cosa tremenda, hi ha molta gent dormint pels carrers. L'altre dia vaig estar en un pis de *paquis*, un pis de 50 metres quadrats, hi vivien disset homes. Tots els matalassos s'aguantaven amb una corda, de dia aixecats a la paret, i quan arribava la nit, els baixaven i quedava tot el pis *emmatalassat*. **Hipòcritament al mateix Raval tenim universitats, museus, la filmoteca, que està molt bé però pensem que això ha sigut a tall de destruir centenars d'habitatges.**

Manel_El Raval és el millor espai de la ciutat de Barcelona, però que no l'acaben de fer seu. Aquí està la lluita i per això han deixat mans lliures perquè entri aquí tot el capital possible, però a sang i fetge. Del Raval reivindicaria a dir-li "Chino". D'alguna manera, van començar a netejar-li la cara quan els socialistes van treure aquest nou nom, que era el barri del Raval.

Miquel_Abans la gent es coneixia molt, el gran teixit comercial i artesà que existia està destruït completament. Ara la gent s'ignora i és en aquest sentit que deia com s'ha destruït la consciència de la col·lectivitat.

Manel_Jo vaig créixer al carrer Aurora, aquí jugàvem a futbol, i quan arribava un cotxe el fèiem que aparqués una mica més enllà. Hi havien guerres entre carrers dels xavals. Els meus tiets van tenir un bar, que era un bar de putes, en el qual hi havia de tot, estava tothom allí, era un bar social per a tots. Estava la primera televisió, les dones que normalment treballaven els caps de setmana, però estaven tots els veïns que baixaven a veure la tele, a jugar al dòmino, i tots compartien.

Miquel_El barri l'estan devorant, amb el mite que el turisme és el futur del país, que ni ells, dubto molt que realment s'ho creguin. El procés de gentrificació i l'especulació continuen s'han comprat finques amb veïns a dins, amb els bitxos, que diuen, que ja els aniran traient a fora. Si no hi ha un canvi de legislació el municipi pot fer poca cosa. A no ser que la gent prengué consciència de la situació i hi hagués veritablement un dir: "Prou!", i una mobilització general. **El problema no és només del Raval, això està passant a tots els barris.**

Manel_Espero que la resistència sempre estigui present i que el barri no sigui el que ells volen que sigui. Això va començar quan la "Barcelona posa't guapa" i no sé com acabarà. El futur sempre és incert, però treballem per poder modificar-lo.

Miquel_ Sí, sí, sí, no hi ha una altra.

Montse

Acció Raval

Vivo en la calle Vistalegre nº 20. Vivo aquí desde que me casé, hace 44 años, antes vivía en frente, en el nº 15 con mi abuela y unos tíos, **cuando me casé atravesé la calle y del 15 me vine al 20.**

Desde hace un año y medio pertenezco a Acció Raval. Fui a una reunión que hicieron en la Casa de la Solidaridad y me gustó lo que hacían por el barrio y como yo quiero luchar por mi barrio me apunté con ellos. **En un año y poco que está funcionando Acció Raval, hemos conseguido muchas cosas.** Con la macro redada que ha habido, ha sido a base de nosotros de ir denunciando puntos de venta a los Mossos y a la Guardia Urbana. **Lo que pasa es que los narcotraficantes se van de aquí y se van a otros barrios, esa es la pena.**

El Raval es mi niñez, es recordar, los buenos ratos, la buena vecindad, y luego una buena niñez y a continuación una buena vida familiar con mi marido y mis hijos, para mí el Raval es mi vida. Me acuerdo mucho de las fiestas del barrio, del cine Padró, que estaba en la calle de la Cera, por la tarde, las madres nos llevaban al cine y cuando terminaba, el portero nos sacaba por la parte de atrás y ya nos íbamos cada una a nuestra casa. Ahora esto es impensable, lo recuerdo con mucho cariño.

Cuando yo iba al colegio, los gitanos estaban en la calle de la Cera, en un bar que había ahí y se ponían ellos, el Peret, el Toni, el Hueso, que es el padre del Petitet. Y esos estaban ahí, se ponían con la guitarra y con las sillas a fuera y la guitarra y ¡*To to to to to to!* Y eso nosotras lo hemos vivido de pequeñas.

Ahora ha habido el problema de los narcopisos, pero antes de eso, cuando empezó a venir tanta inmigración, ha cambiado el barrio por completo. Ya no es mi barrio, la gente se ha marchado, porque no quieren convivir con ellos, porque hay buena gente, pero no conviven como nosotros. Los gitanos que vivían en la calle Salvador, calle de la Cera, casi todos se han marchado a Poble Sec. Y es una pena. Es un barrio multicultural, que visto desde fuera es bonito el convivir con tantas culturas diferentes, pero se ha ido la esencia de nuestro barrio.

El barrio lo veo mal, veo es que al final aquí no vamos a quedar ningún vecino. Si el piso no fuera mío, yo no viviría ya aquí, con todo el dolor de mi alma, porque he defendido mi barrio siempre a capa y espada, por eso me quedé aquí, porque me gustaba mi barrio, pero ahora yo no lo veo igual.

Porque yo lo que pienso es que antes de echar a una familia que no puedan pagar, mirad una solución para que no tengan que dejar este piso vacío y no se tengan que ir del barrio. **Yo, es que no lo puedo entender que un banco consienta antes echar a una familia porque no pueda pagar una hipoteca, antes que tenerlo vacío y que se lo ocupen.**

Yo veo que esto va a ser como otros barrios de otras ciudades europeas. Aquí va a ser masificación turística, porque en el momento que puedan echar mano y arreglar los pisos, será de cara al turismo o alquileres abusivos para gente bien, porque hay que reconocer que vivimos en lo mejor de Barcelona, sí, **es un lujo vivir en este barrio y lo van a hacer pagar,** y el que no pueda pagarlo pues se tendrá que marchar.

Yo tengo un pisito pequeño, que es mío, está pagado. ¿Por qué me tengo que ir yo de aquí a buscarme otro sitio, cuando toda la vida he vivido aquí? ¿Por qué me están degradando mi barrio? ¿Por qué soy yo la que me tengo que marchar? Y aún tenemos la suerte aquí, en esta calle, que quedamos mucha gente de toda la vida, todavía quedamos muchísimos vecinos de siempre, pero bueno, se van haciendo mayores también.

Para mí el Raval tendría que ser el mejor barrio de la ciudad, vivimos en un barrio privilegiado, tenemos todo: Liceo, universidades, líneas de metro, de autobuses que van a todas las partes, teatros, librerías, ocio, tenemos dos mercados privilegiados, Sant Antoni y la Boquería. Tenemos unas Ramblas que para mí son lo más maravilloso del mundo. A la playa y a Montjuic podemos ir andando ¿Qué barrio tiene eso? Creo que con eso te defino todo lo que es para mí el Raval.

Mohamed Halhoul

Tánger 1966

Llegué al Raval en 1990.

Soy secretario general del Consell Islàmic Cultural de Catalunya. Ahora presido la Fundació Tot Raval que es una de las entidades aglutinadoras del trabajo asociativo.

La importancia de este barrio radica en su forma de adaptarse a los cambios que ha ido viviendo y como se ha salvado de las situaciones difíciles. Esto es mérito de toda la gente que vive en el barrio, que cree en el barrio y que a pesar de los problemas, siguen creyendo en él, se siguen comprometiendo y lo siguen defendiendo.

El comercio migrante está formado por una gran comunidad inmigrante, la comunidad paquistaní, marroquí, filipina, bengalí o latinoamericana. Son gente que al mismo tiempo que se han salvado, han salvado el barrio. Para nosotros, los inmigrantes, es importante que se reconozca, ya con una generación nacida aquí que ya son barceloneses o ravaleros. Todo este conglomerado de gente y de fuerza han ayudado a salvar el barrio. Han tenido suerte de estar en un barrio que acepta al otro, que aglutina, que está abierto a todas las aportaciones y da las facilidades para una buena convivencia.

El Raval hace años era como se describe en 'Nada' de Carmen Laforet, de cuando existían caballos, adoquines, los pintores, el mundo cultural, el mundo efervescente de los bohemios. Todo esto convertía el barrio en un lugar muy excitante. **Es un barrio que te acoge y al mismo tiempo te embruja. El Raval no deja indiferente a nadie, el que patea nuestras calles encuentra algo que le atrae.**

Yo me imagino en el futuro un barrio protegiéndose de esa imagen que se va degradando, otra vez la llegada de la droga y la gentrificación que se ha añadido por intereses internacionales globalizados y los fondos buitres.

Todos tenemos que asumir nuestras responsabilidades, tanto las administraciones, como las asociaciones y los vecinos. Hay que reconocer las situaciones de conflicto y las situaciones de violencia y luchar contra ellas, pero no crear la idea de que no se hace vida normal en el Raval.

Hay que luchar para que los problemas que está viviendo el barrio no trasciendan a que haya racismo, marginación, brotes xenófobos, ni islamofobia, si no que haya compromiso y trabajo por parte de todos para mejorar la situación que se está viviendo.

Leo

Comerciante en la calle Robadors, vive en el Raval hace 16 años.

Soy de Rumanía, pero me gusta vivir aquí, me gusta estar aquí, aquí está mi casa y me siento muy bien aquí.

Comparado de donde yo vengo, cuando llegué aquí me dio una impresión muy buena porque había mucha más gente mucho mejor que donde yo estaba. Muchas cosas buenas que no había visto, las infraestructuras, de todo lo que hay aquí, del transporte, de salud, eso es impresionante lo que vi cuando llegué.

Aunque nosotros los rumanos tenemos mala fama, yo nunca me he sentido ofendido, nunca he hecho nada, ni siquiera he sido denunciado ninguna vez en este país, todo el mundo me recibió bien, me he sentido uno más de aquí.

Para mí el Raval es mi casa, es mi barrio, es mi país aquí, toda mi vida está hecha aquí y se tiene que defender el barrio, ese país y que todo siga bien y que mejore.

Las viviendas aquí son un poco caras, pero yo tengo suerte que llevo dieciséis años en el mismo piso y aquí viviendo con mi madre, lo alquilamos y sigo en el mismo. Según lo que escucho y veo, es difícil alquilar, porque hay mucha gente que busca y es un poquito caro, como es un barrio de muchos turistas, de mucha gente y todo eso, es un poquito más caro que en otros lados.

La calle Robadors, no es la mejor calle del mundo, pero ha mejorado mucho. En comparación con hace dieciséis años que he llegado yo, es un cambio grandioso, hay muchas cosas buenas, la policía está haciendo bien su trabajo, todo el mundo está intentando mejorar todo. No se puede acabar en un día esto, pero es que lleva mucha historia, no es de ahora.

Lo que me han contado los vecinos que son de aquí, ellos están un poco indignados porque cuando eran solo ellos vivían mejor, había paz, no había problemas, estaban muy contentos.

Pero ahora como hay gente de todas las partes, algunos más locos, otros más buenos... Hay gente mayor que están un poco indignados porque no les respetan como debería ser y eso no es bueno, pero no podemos cambiar nosotros nada.

Yo aquí siempre me he sentido cómodo. Aunque mucha gente dice que es un barrio malo, a mi aquí nunca me ha pasado nada si tu vas a tu rollo, a tus cosas, si no te metes con nadie, nadie se mete contigo.

Yo creo que nosotros mismos, la gente, somos lo peor del Raval, que no sabemos convivir entre nosotros, que no sabemos llevarnos bien, y que nosotros mismos si nos respetáramos unos a otros, yo diría que mejoraría mucho, es mi opinión.

Hay muchas cosas buenas aquí, lo primero la salud, que creo que es lo que escucho en todos lados, en ningún país de Europa atienden a cualquiera que viene sin que pague nada. Estás respetado, bien atendido. Luego el transporte, que es también una maravilla. Se respeta la historia, eso es algo impresionante que a mi me dio una buena impresión al llegar aquí y ver todo lo que se mantiene de la historia del catalanismo, y eso es algo que a mi siempre me ha gustado. Que la gente mantiene sus recuerdos, sus historias de hace años, eso es algo muy bueno.

Espacio del Inmigrante

César Zúñiga, integrante del Espacio del Inmigrante, mejicano y activista de barrio.

Rosa Sánchez, músico, activista por los derechos humanos de la gente emigrante y parte del Espacio del Inmigrante.

El Espacio del Inmigrante se inició hace cinco años porque el gobierno de Mariano Rajoy hizo un decreto ley que eliminó el acceso a la salud pública a cerca de un millón de inmigrantes. Una médica de la asamblea nos planteó la necesidad de que mientras se derogaba esa ley había que atender a las personas. Así que se ocupó un espacio y allí durante los siguientes tres años se empezó a dar atención médica a personas inmigrantes que no tenían ni tarjeta ni acceso a la salud pública en España. **Queríamos conseguir que se nos reconociera el esfuerzo a los inmigrantes para contribuir al desarrollo de esta ciudad.**

Cuidamos mucho la sencillez, la humildad, el no tener discursos ni actitudes que discriminen o que rechacen a la gente humilde del barrio. Para nosotros esa gente sabe mucho, pero lo sabe de otra manera, no con ese lenguaje teórico ni político que es el que aquí se aplaude. La gente en su manera de vivir va resistiendo, va desafiando esas normas y va dando soluciones.

El racismo es parte de la columna vertebral del Raval. Desde como lo mira las autoridades, se trata de una zona muy subvencionada. **Hay una visión de minusvalía de la población, hay una perspectiva paternalista y de superioridad.**

La gente no puede diferenciar que si hay un delincuente no tiene que ver con que esa persona sea de un país u otra cultura, sino con otras situaciones sociales, como la pobreza o la exclusión, y en todo caso, eso no puede englobar la cultura.

Es un barrio olvidado, castigado en la educación, en la salud, en los servicios públicos. **Parece que la política que se sigue en el Raval es para echar a los pobres de ahí.**

La existencia de los inmigrantes en el Raval genera resistencia y cuestiona toda su normativa y organización. Está condenado a ser gentrificado, a ser puesto al servicio de la gente que lo puede pagar y quien ha ido resistiendo esto son los inmigrantes. La diversidad del Raval lo hace un barrio vivo que es muy difícil que no resista ante los problemas.

El safari del Raval surge como una respuesta a la campaña de desprecio, de descrédito, de criminalización y de racismo que se está generando desde los grandes medios de comunicación y algunos partidos políticos. El safari hace una ruta donde lo que muestra son los vecinos, los colectivos, las entidades y a las personas que viven en el Raval, que son dignas trabajadoras y no tienen nada que ver con la delincuencia. Al contrario, todos los días están luchando para que ese barrio sea más digno. Por otro lado, el safari intenta vincular inmigrantes, ocupas, prostitutas, propietarios de pisos, entidades y comerciantes en una lucha por la defensa de nuestro barrio.

Desde el Espacio del Inmigrante nosotros vemos el Raval como una isla de resistencia, uno de los últimos lugares donde el avance de la modernidad y los grandes poderes no tienen tanta fuerza como en el resto de Barcelona y será el último lugar que puedan cambiar, pero desde ahí van a salir las resistencias, las salidas y las oportunidades de entender Barcelona de otra manera porque **el Raval es la realidad actual del mundo, es un espejo que se quiere negar pero que va a empezar a proyectar su mirada en el resto de los barrios de Barcelona, que cada vez se parecen más a él.**

Veo un futuro difícil para el barrio, en el que van a homogeneizar su identidad, lo van a hacer bonito y temático, pero les va a costar mucho trabajo y se van a generar resistencias a ese proceso de limpieza social. Generando así esperanza y pedagogía en otros barrios. **Va a haber respuestas organizadas, no se lo van a cargar gratis y en silencio como han hecho con otros barrios.**

Malamara

Sandro Malandro y Ronald Malavino

Somos Malamara grupo de rap, usamos el rap como herramienta de cambio, utilizándolo como manifiesto y herramienta de transformación social.

El proyecto de Malamara nació en el Espacio del Inmigrante, un espacio ocupado en el Raval en el año 2015, donde creamos música reivindicativa para brindar soporte a diferentes colectivos que pasaban por el Espacio del Inmigrante. Con el colectivo Top Manta creamos el videoclip que reivindicaba su lucha social en Barcelona.

En Barcelona tenemos mucha suerte que haya mucha autogestión y muchas luchas sociales a las que te puedes sumar. Con el Ágora Juan Andrés estuvimos desde el principio, dando conciertos y talleres de rap.

Gravamos el videoclip Carcelona en el Ágora Juan Andrés para dar visibilidad al espacio y al asesinato de Juan Andrés en esta calle y todo lo que se generó. Un espacio bellísimo, necesario y un pulmón para el barrio.

El Raval es el Barrio Chino, aquí en Barcelona, es 'el barrio'. Es el casco central donde convergen todas las culturas, donde ha ocurrido todo, y donde sigue ocurriendo todo. El Raval nos representa y nos sentimos uno más. Como dice la canción de Rosa Sánchez, "En la Rambla del Raval, todo el mundo vale igual".

La cultura popular es la fuerza del barrio. Se tiene que integrar a todo el proletariado. Y creemos cien por cien que más adelante podremos vivir unas condiciones en las que todos podamos converger y tomar decisiones con y para los vecinos y el barrio. Dar poder a los vecinos. El Ágora es un lugar donde los vecinos tienen poder, un sitio donde se puede respirar.

Que no se venda el barrio a gente especuladora como se está haciendo, la propiedad privada en este sistema manda. Que el Ágora sea ejemplo de solidaridad y que la gente se una. Raval barrio combativo, barrio rebelde siempre.

Si se pierde el Ágora se pierde un punto de encuentro muy importante para muchos colectivos y para muchas actividades, donde se puede pensar y reflexionar sin sentirse discriminado y apoyado. Es un ecosistema que dentro del cemento del Raval, deja respirar aire fresco. Hay que defender el Ágora, no es solo un terreno.

Martín

Vivo en el Raval hace 22 años, pero soy hijo de la Barceloneta.

Estoy integrado en la plataforma vecinal Acció Raval, que se creó por los problemas con los narcotraficantes y sus ocupaciones de pisos y locales.

El barrio está muy afectado por el problema de la droga, los consumidores vienen a por la droga, **los narcos ocupan los pisos vacíos, que dejan mayoritariamente los bancos**, o de dueños que no se preocupan de sus propiedades, y esto causa tremendos problemas de convivencia en el barrio.

Cuando llegué, el barrio era más social, donde los vecinos se conocían, la convivencia era más dulce. Siempre teniendo en cuenta que el Raval ha sido siempre un barrio conflictivo, a causa de la pobreza, la marginación y la precariedad de la gente más humilde.

Los vecinos se están dando cuenta que se tienen que organizar, poco a poco, los vecinos se van incorporando a estas plataformas para la defensa del barrio.

Todo se tiene que enseñar en esta vida, y se tiene que tener una práctica y una dinámica para coger poco a poco una conciencia. **La lucha te hace mejor y te hace más libre.** La lucha y la reivindicación nos acerca, facilita la convivencia y hace que el barrio sea mejor.

Si la administración y los vecinos no actúan, la cosa irá a peor. Esto no se va a arreglar. Les ha interesado hacer del centro de Barcelona un sitio turístico, muchas calles están ocupadas por **los turistas que generan mala convivencia.**

Las viviendas no pueden estar vacías, hay que ofrecerlas a la gente con pocos recursos, y no a quien viene a especular.

Yo echo la culpa a lo que está pasando en el Raval al turismo. La gente con más poder adquisitivo y el capital ven que en **el mercado inmobiliario es donde se puede ganar más dinero especulando con las viviendas vacías.**

La gente que tiene vivienda aquí, cuando ven que el barrio se deteriora se quiere marchar, venden la vivienda, no quieren vivir de esta manera, si no se hubieran quedado toda la vida en el barrio, si hubiera sido como antes. Ahora es un barrio en el que hay una mala convivencia, y la gente que tiene posibilidades, vende y se marcha.

Jaime

Propietario del bar BJ

Vivo en el barrio desde que tenía catorce años y he caminado el barrio hasta ahora.

El bar lo monté hace veintidós años. Ya estaba montado como bar, pero estaba perdiendo la esencia familiar y de barrio, y yo quería devolvérsela.

El barrio es como una esponja, que absorbe todo lo que viene. Cuando yo empecé con el bar todos los negocios de aquí eran catalanes y los inmigrantes que llegábamos éramos andaluces, gallegos, que empezaron a coger los negocios. Ahora estamos exactamente en la misma situación pero ahora son paquistaníes, filipinos, árabes, pero las circunstancias son las mismas.

Para mí, la clientela no ha cambiado mucho en estos años, yo sigo teniendo la clientela que queda del barrio de siempre y viene nueva clientela que encuentra aquí lo que creo que es un bar, un sitio de confianza.

La integración de la inmigración ha sido dura, han dejado que vengan y nadie se ha preocupado de qué manera se podían integrar. Se han integrado porque han llegado, como me imagino que les pasó a mis padres cuando emigraron hacia aquí, pero antes había el idioma y una cultura más o menos semejante, pero ahora son culturas muy diferentes. Y lo desconocido creo que siempre ha dado miedo, y eso es un problema, por eso lo veo duro.

Para mí el Raval siempre ha sido un pueblo, más que un barrio. Esa sensación de pueblo, de convivencia entre los vecinos, creo que es algo que se mantiene y es lo que más me ha llamado del Raval.

Definiría el Raval como un lugar que actualmente me da mucha pena, igual que el Gótico y toda la esencia de lo que hacía Barcelona diferente, la están quemando.

Lo mejor del Raval es la capacidad que tiene de asimilar todo lo que llega. Esto es lo que más pena me da que se pueda perder. Lo peor es el problema que hay actualmente que es el turismo, y el turismo quiere estar en el centro de la ciudad, **ese es el problema del Raval, estar en el centro, y nos quieren echar.** Se están comprando edificios y nos están echando a los que vivimos aquí. **Tienen más poder los bancos y las grandes empresas que nosotros.**

Rosa Sánchez

Integrante de El espacio del Inmigrante

Soy músico y activista en el barrio del Raval en defensa de las personas inmigrantes. Colaboro con el Espacio del Inmigrante, que somos un grupo de personas que nos reunimos y **empezamos a caminar las calles, a ver la gente, a hacer conexión con el barrio, a acompañarnos, a formarnos políticamente.**

Llegué a Barcelona en el 2008, no conocía nada ni nadie y de repente me vi caminando por el Paseo de Gracia con aquellos bolsos de 600.000 euros, y decía, “pero, ¿qué hago aquí, qué hago en esta ciudad yo con mis guaraches y mis collares?” Hasta que di con gente activista del Raval. Y dije, por fin encontré un sitio donde me sentía mejor, donde era más yo, era la cosa más natural, gente también activista y organizada con gente muy de abajo. Ahí me empecé a sentir más acompañada, más en mi casa, más fortalecida también, ya no tan solita. **Para mí el Raval es un lugar que me acogió y me arropó, después de estar dando botes en esta ciudad donde todo se maneja a través del dinero,** de las apariencias, me sentí como en mi casa, con gente como yo, un barrio que lucha mucho por seguir siendo quienes son, por mantener su cultura, su derecho también de ser diferentes. **El Raval es un barrio que lucha cada día, y que desde el principio de su historia, es un barrio luchador.**

Me acuerdo haber visto por primera vez a las mujeres con velos, a la gente africana con sus ropas de colores, que para mí estaba muy lejano, que nunca había visto. En nuestras ciudades de Latino América no es frecuente que veas a gente de países tan lejanos caminando por ahí a tu lado y fue una sensación de descubrimiento, de sorpresa y luego me vi que eran mis vecinas y mis vecinos y gente también con la que nos apoyábamos mutuamente y que a pesar de nuestras diferencias y nuestras distancias, nos encontrábamos en muchas de nuestras historias de vida. Y ha sido un aprendizaje y una riqueza para mí también.

Desde el Espacio del Inmigrante **se han hecho más de siete ocupaciones, donde se han colocado familias, gente pobre, inmigrantes, sin casa.** Cuando hubo el real decreto de salud, que dejó muchísima gente inmigrante sin atención, se incorporaron médicas, enfermeras, que hacían acompañamientos a los CAP de salud. **Había gente que ni si quiera sabía que tenía derechos, o le daba miedo ir al CAP porque no tenía papeles,** entonces recibían ese asesoramiento y acompañamiento.

No quiero ser muy inocente y decir que no nos va a comer la especulación ni el racismo institucional, porque eso ya empezó hace años, el desplazamiento de los vecinos, el tema de que los espacios públicos no son verdaderamente públicos. Hay una resistencia de muchos vecinas y vecinos organizados, pero también el poder va avanzando, se toma su tiempo y creo que llegará un momento en que nos cansemos, hay gente mayor que está por ahí, como Pere, por ejemplo, que no se cansa. **No lo sé, pero el poder es muy jodido y tiene todo el tiempo y los recursos para hacer lo que se propone,** y nos toca resistir, aunque no sé qué va a pasar.

A mi me cuentan que el Raval se llamaba el Barrio Chino, y que no había la gran Rambla, que había muchos edificios, que siempre ha sido un barrio también inmigrante de gente de aquí de dentro del Estado Español, que había mucha gente del sur, gente gitana, y que eran los dueños de las calles, y que **se hacía vida verdaderamente en la calle y que siempre ha sido rebelde.**

Santi

Veí i comerciant a Riera Baixa

He viscut des de fa anys en diferents etapes al Raval, el primer cop que vaig venir va ser l'any 2000, hi vaig tornar el 2014 i de moment em quedo per bastant de temps.

Fa poc que hem creat Acció Riera Baixa i en molt poc temps s'ha fet molta feina, des de la mobilització veïnal hem aconseguit moltes coses i col·laborant amb altres plataformes que ja estaven constituïdes.

El Raval és la seva gent i la seva lluita, és màgic que al 2018 encara quedi al centre d'una ciutat europea un barri de classe treballadora, de gent digna i lluitadora, el Raval és la seva gent. Amb la gentrificació estan intentant expulsar aquesta gent, si fan fora els veïns, el Raval ja no serà el Raval.

Per a mi el Raval ha sigut un barri on he après molt. Vaig arribar aquí i... uau!, què és això? Una mica vaig començar a aprendre a viure realment quan em vaig mudar al Raval. Vaig començar a barrejar-me amb molts tipus de gent, amb molts tipus d'ideologies diferents. **El Raval és un barri màgic per a mi, és un barri del que estic enamorat.**

A mi m'agradaria que en el futur el Raval fos un barri amb un fort teixit social. Al Raval, després de les olimpíades, va haver un intent de gentrificació com va passar al Gòtic, i al Born d'on van ser expulsats els veïns que hi havia. **Aquí, gràcies a la immigració que va venir, es va aguantar el teixit social, un teixit social que segueix estant.** Encara que estan venint els fons buitres i els bancs. En el futur del Raval a mi m'agradaria que aquest teixit social estigués organitzat de tal manera que no ens fessin fora d'aquí. Que segueixi sent un barri de classe obrera a tocar de la Rambla.

Crec que serà una lluita molt dura i que si no ens afanyem a organitzar-nos, que ja ho estem fent, serà molt complicat perquè ja sabem que qui té el poder són els rics, no nosaltres els pobres.

Hem d'aconseguir unitat popular, als anys '80 i '90, a les escales es coneixia la gent, tenien la porta oberta de casa fins i tot, i això els veïns més vells ens ho diuen. Ho hem de recuperar. **El que hem fet amb Acció Riera Baixa és màgic.** Abans veies passar a la gent cada dia i ni la saludaves, ni et miraves, ara ha canviat i tots ja ens somriem, ens coneixem, sabem on vivim, i ens demanem favors. Això amb el capitalisme, que tendeix a individualitzar a les persones, s'havia perdut en aquest barri, i a quasi tot arreu.

La unitat popular, al final és el camí per poder lluitar contra l'especulació que és l'enemic número 1 d'aquest barri ara mateix.

PUTAS LIBERTARIAS KAVAJ
NO VOLEM SER SALVADES VOLEM DRETS
#BCNAMBLESPUTES
#TRABAJOSEXUALESTRABAJO

Putas Indignadas

Jeannette, trabajadora sexual, prostituta del barrio chino del Raval del colectivo Putas indignadas.

Ana de Brasil, y represento al colectivo Putas Indignadas.

Jeannette_Nuestro colectivo nace como una campaña contra la ordenanza cívica creada en el año 2006 por las bonitas izquierdas (PSC, Iniciativa-Verds, ERC), creada de forma unilateral violando los derechos básicos de ciudadanía y en la que fuimos marcadas como colectivo que no encajaba en la marca Barcelona, una marca clasista que en el 2006 se estaba apoderando de una forma especulativa de un barrio y de toda una ciudad.

1 Colectivos vulnerables y vulnerados por las instituciones y sobre los cuales se cernía la violencia institucional. **Colectivos que teníamos en común que estábamos en el espacio público: prostitutas, top manta, skaters, personas sin hogar, músicos, artistas...** Una ordenanza que es punitiva, que lo único que hace es descargar sobre nosotras una carga de multas administrativas que lo que pretende es borrarlos. Nosotras como putas reivindicadas, putas en lucha y mujeres empoderadas, dijimos NO.

Al aplicarse la ordenanza nos vimos sometidas a una presión policial que respondía a una acción política en la que se les había dado barra libre para la violencia institucional. Más allá de 'prostitución sí', 'prostitución no', era una cuestión de vulneración de derechos como ciudadanas de primera.

Lamentablemente en la sociedad capitalista y patriarcal de este siglo XXI las mujeres seguimos siendo ciudadanas de segunda donde nuestros derechos son vulnerados, imagínate nosotras al decir que somos putas.

Tuvimos que dar la cara y romper el estigma puta, que no es fácil en una sociedad hipócrita, en la que se prejuzga rápidamente y se te etiqueta. Un trabajo no dignifica a la persona, la persona dignifica al trabajo. Nosotras que éramos felices

en el anonimato, nos vimos obligadas a dar la cara por nuestras compañeras más vulnerables.

Salimos públicamente en el año 2011, al principio, **cuando salimos, causó cierto desconcierto nuestro discurso político y hablar de derechos humanos. Nos encontramos con políticos que no estaban preparados para nuestro discurso.** Fue en el contexto del 15M y fue fácil subirnos a la ola de las reivindicaciones de aquel momento. Nosotras nos subimos a aquel tren en marcha. Tuvimos que hacer mucha pedagogía. En el escrache del 30 de octubre por la muerte de Juan Andrés Benítez los vecinos empezaron a gritar 'las prostitutas son vecinas', y ahí salí a dar la cara, a hablar, todo el mundo se calló y mi voz retumbó con mis reivindicaciones y realidades del barrio.

Con el puterío hay una parte morbosa, un imaginario oscuro, pero se dieron cuenta que somos personas normales, con familia, que tenemos vida y esperanzas, que como cualquier otra mujer tienen derecho a tener una familia. **Somos personas normales. Clase obrera.**

La lucha de las Putas Indignadas, es una lucha diaria en la que tenemos que ganar a pulso cada centímetro a nivel político, social y jurídico. **A veces las fuerzas flaquean. ¡Nos tomamos un vermut y volvemos a la batalla!**

Para nosotras el Raval es vida. Pluralidad. Soy anarca y me encuentro representada por el Raval. Llegué hace 18 años y me enamoré del Raval, es mi barrio, y es un orgullo formar parte de esta red y de su historia. **Tuve la suerte de andar por sus calles y sentirme libre, totalmente libre.**

Ana_Para mí el Raval es todo lo que he aprendido, la solidaridad con los vecinos, las putas somos solidarias y les ayudamos preocupándonos por ellos. La vida de la puta en el Raval es una vida de libertad.

Putas Indignadas

Soy la puta de mi barrio, me encanta ser la puta de mi barrio, lo digo a todo el mundo, para mi ser puta del Raval es un orgullo muy grande. Ser puta me da un poder muy grande. Soy feliz en el barrio, me gustaría cambiar cosas, pero mientras, estoy feliz en el Raval.

Hago un trabajo de pedagogía con las chicas, acuerdos con los vecinos para lograr una mejor armonía, buscando el respeto, **somos putas pero también somos vecinas.** Nosotras amamos a los vecinos, pero se tiene que respetar a las putas del barrio, porque cuando llegaron, nosotras ya estábamos.

2 **Jeannette_**No olvidemos que desde la Barcelona amurallada, el escenario sigue siendo el mismo, donde ha convivido la migración, la pluralidad y la clase obrera auténtica. **Con la marca Barcelona ha llegado gente que no comparte nuestra dinámica, en la que ve algo oscuro que no va con ellos.**

Muchas de las mejoras, no son mejoras para el vecino. **Faltan más infraestructuras para los vecinos reales,** los vecinos que son clase obrera, los vecinos que vinieron a buscar una oportunidad a la que Barcelona nunca ha cerrado las puertas.

La fuerza nos la da la Rosa de Foc, ese movimiento político que tiene el Raval, por más que se quiera apagar, los vecinos comprometidos continuaremos echándole gasolina para que pueda mantenerse fuerte y poderosa ante el sistema.

Queremos que el futuro del barrio esté dedicado y abierto a los vecinos, los vecinos que queremos vivir las realidades de la vida. **La vida no es un arco iris, es la lucha diaria.** No todos tenemos los mismos privilegios ni las mismas oportunidades. En esto el Raval ha demostrado ser solidario.

Vivimos cada día la expulsión de vecinos. Lamentamos los vecinos que fueron expulsados, desterrados del barrio para poner nuevos vecinos, los que murieron en el camino, expulsados a Zona Franca, a Trinitat Vella para vivir en pisos cuando estaban acostumbrados a vivir en la calle, que es como se vive en el Raval.

Estamos concienciados que la lucha se hace en la calle, que els carrers sean sempre nostres, serán feministas y que la lucha de la clase obrera sigue y la mantendremos para parar la especulación y este capitalismo atroz y esperamos que nuestros hijos y nuestros nietos logren tener un sistema realmente digno para todos y con las mismas oportunidades.

Somos optimistas, nunca vamos a dejar de luchar por el Raval. La gente está comprometida cuando se van a parar los desahucios para evitar que un vecino sea expulsado por la especulación. Se logrará que el Raval mantenga sus señas de identidad y que Barcelona vuelva a ser la Barcelona que conocí hace 38 años. **Una Barcelona en donde podía vivir todo el mundo, sin tantos complejos y donde no existía el racismo.**

Rosa Altés

Propietària del bar Terra Alta

Vaig arribar al Raval amb 8 anys amb els meus pares des de la Terra Alta i des de llavors, visc aquí.

Ara porto el bar Terra Alta que van obrir els meus pares.

En tots aquests anys he vist molts canvis al Raval, sempre hi ha hagut alguns problemes, sempre hi ha alguna cosa per arreglar. Va canviar tot amb les olimpíades, els grans canvis van ser l'obertura de la rambla del Raval, que va fer mal a molta gent, però que va obrir el barri, i l'arribada massiva de la immigració.

No hem tingut mai problemes amb la població immigrant, ni com a veïns ni com a bar. Cada vegada n'hi ha més, d'immigració: hi pot haver gent que es pot sentir fora del seu lloc, però jo he conviscut molt bé.

Pel bar han passat i reunit tots els activistes del barri, els de la CNT, la gent de El Lokal, els veïns d'Acció Raval, l'Àgora Juan Andrés, el David Fernández i la Gabriela de la CUP, que venien a dinar cada dia, a vegades els dic que la CUP es va gestar aquí. Els hem ajudat en el que hem pogut.

A vegades estic farta del Raval: brutícia, molta gent... Però he viscut tota la vida aquí, hi ha caliu, i no es troba a tot arreu. Hi estic a gust i no vull marxar. Vull ser optimista, ho desitjo i no m'agradaria marxar, però tinc dubtes. Hem tingut un pis a l'escala ocupat per narcos i, com pots viure amb això? O amb el turisme, que estan ocupant pisos, o a vegades que a altes hores de la nit no respecten res..., és esgotador. A la gent quan li dius que vius al Raval et mira com si fos territori comanxe, a vegades a la gent de fora el Raval li pot impactar.

El Raval ha canviat molt en 10 anys, gent del barri de sempre en queda poca, els que han pogut han marxat, ara és una altra història.

Aquí al Terra Alta tenim un ambient molt de barri, la gent quan ve aquí li sembla que tot segueix com abans, com que no ha canviat tant el barri, som els mateixos però més grans.

Lamine

Miembro del sindicato Top Manta

Soy de Senegal y llevo aquí once años. Siempre he vivido y trabajado en Ciutat Vella.

Cuando llegué aquí llegué con mucha ilusión de ver a la gente, todo el mundo feliz. **Yo pensaba que iba a formar parte de esta ciudad, pero de repente cambió el sueño cuando empecé a vender en la calle, porque era lo único que podía hacer para ganarme la vida.** Es un trabajo difícil, que nadie se puede imaginar, y lo más difícil en la vida es que te persigan desde que has salido de tu casa, hasta que hemos vuelto a nuestra casa, ahí cambió todo. Sales con el miedo que vas a tener todo el día, que vas a estar en la calle y que te persiguen, que te discriminan y la mirada de las personas es diferente. Superar, yo creo que nunca se va a superar este miedo, mientras estés ilegalmente, **mientras que estés en la calle dedicándote a la venta ambulante, nunca se va a superar este miedo.**

Al llegar, la única opción que teníamos era compartir los pisos con los colegas. Era difícil conseguir un piso porque mientras que eras un negro ilegal, nadie te quería alquilar.

Cuando llegué al Raval, el primer recuerdo que tengo es cuando me pilló la policía y me llevaron a la comisaría que está en la Rambla. Este recuerdo no lo voy a olvidar porque es la primera detención que he tenido. Viví la detención sorprendido porque cuando es la primera vez siempre hay el miedo que vas a tener allí porque piensas muchas cosas, “¡Ay! ¿Qué me van a hacer, si me van a encerrar para siempre, si me van a deportar?”

Fui desde Senegal hasta Las Palmas, nueve días en el mar, 67 personas en un barco, con la fe de que llegaríamos. Yo por suerte no he pasado por el CIE.

Lo que nos enseñan del Raval, no es lo que hay en el Raval. Nos enseñan la discriminación y los narcos. Pero hay otra imagen del Raval que nunca nos la enseñan, esta imagen es bonita, yo he encontrado todo tipo de vecinos en el Raval. Pero

por una parte tienes que entender a los vecinos, sus quejas, porque es difícil de vivir, pero por otra parte hay vecinos súper...

El Raval en el futuro depende de lo que los vecinos quieran cambiar, sí que podemos cambiar el Raval. Es enseñar, organizarnos y luchar juntos, sí que lo cambiaremos.

Lo mejor del Raval es ver las diferentes tiendas, organizaciones y colectivos de luchas que hay. Lo peor es ver los narcos, los traficantes y todo tipo de discriminación.

Hace un año que hemos empezado a trabajar en la tienda de Top Manta aquí en el Raval. La gente ha recibido nuestro proyecto súper bien, porque no lo esperaba, es una cosa sorprendente. Cuando la gente no esperaba una cosa y de repente sales, se sorprenden mucho. Estamos aquí y cada vez viene más gente, desde fuera de Barcelona. De momento estamos en el camino, el cambio está recién iniciándose y ojalá que en el futuro cambien todas las cosas.

Iñaki García

El Lokal

Soc Iñaki García i soc una mica el que faig.

La meva relació amb el barri és de fa 35-40, i ve de la transició. Durant la transició un munt de coses es movien pel centre, la revolta, les lluites a les Rambles, **la gent no es pot imaginar les Rambles del finals dels 70**. L'any '87 vam muntar El Lokal, volíem obrir un espai alternatiu en forma de botiga, un nou espai obert de creació, producció i distribució de materials alternatius i lloc de trobada útil per les lluites del barri.

El Kevin deia que El Lokal, sempre que li demanes, o hi ha un problema, sempre està present per ajudar. La Sara, una dona del barri, ens deia "vosaltres ens feu molt bé, perquè ens situeu i ens doneu possibilitats, però després ens deixeu fer". **Les lluites han anat canviant, com també ha anat canviant el barri.**

Jo he dit moltes vegades que **la immigració ha salvat al barri, perquè sempre se'ls penalitza de moltes coses de les que no son responsables**, s'oblida que aquest barri sempre ha esta així: el Raval sempre ha sigut un lloc de pas, un barri per gent pobra, un barri per la gent rara, on no notes tant el rebuig, un espai més lliure, tot i que la pressió per controlar i la reprimir el barri des de les institucions forma part de la vida del barri des que existeix. Però és evident que permet més llibertat que altres barris, i et permet per les condicions, establir-te. És un barri de poblacions diverses, algunes de pas, i altres que ens quedem perquè ens agrada aquest barri.

La proposta de barri no era aquesta, la proposta pel Raval de gentrificació era un barri per turistes, per gent de pasta, que li agrada el discurs multicultural però que viure al costat de gent del Magreb o de Pakistan no li mola tant. Sí que van frenar aquest procés especulatiu, tot i que no es va anular, però sí que va ajudar i ha marcat el futur del barri. Ja era un futur de gent diversa, però ara ho és més.

Després de 30 anys aquí, crec que és el moment en què es mouen més coses. L'autorganització està molt viva, la gent ho està fent per carrers, surten noves maneres, i com que hi ha una experiència molt de barri, facilita els contactes. També està en funció que **l'ofensiva per expulsar-nos és la més violenta des de fa molts anys**. És la lluita eterna sobre de qui és la ciutat. Qui mana aquí, qui és el propietari, i qui té el dret de viure-hi, i ara han decidit que la gent normal, el centre de la ciutat no és ja el nostre espai, i ho decideixen com si fos un procés natural, i no en té res, de natural. És una guerra a mort, simbòlicament, una guerra per fer-te fora, per espoliar-te el teu territori. Jo crec que la gent n'és conscient, i per això està resistint.

No vull viure sotmès a les regles del mercat. **Vull viure al Raval amb la gent que convisc, i per això hem de lluitar.** Però el que passa és que hi ha pressa, el poder va molt ràpid. Confio en frenar-ho, perquè serà això o el desastre. El Raval que m'agradaria dependrà de si es mobilitza la gent i si el món canvia i no a favor 'del mal'. Si no, tindrem un futur de patiment.

Estem passant un moment crític, que és global. **Dic que el que està passant al Raval és el que passa arreu, i el que fem nosaltres és el que passa al món, és el dret de la gent de viure d'una manera digna al seu territori o el dret d'expulsar-te perquè el capital ho necessita.** El Raval és el centre de totes les ciutats del món. Del centre sempre et treuen fora. Aquí és el centre de Barcelona, i sempre hi han viscut els rebels, els pobres, els insubmisos. La defensa del Raval, és la defensa d'un tipus de ciutat que se la van carregant.

Més que Raval multicultural, m'agrada més Raval contracultural, irreverent, creatiu, insubmís, aquesta és la idea del Raval, per a mi això és el Raval. Totes les ciutats del món tenen, o han tingut, un Raval, però aquest és el de Barcelona, la meva ciutat.

Gòtic

Assemblees de:

Plataforma del Borsí (Teresa i Cristina), Ciutat Vella no es en venta (Anna i Daniel), Resistent al Gòtic (Belén i Martí)

Beatriz Riera, Teresa Picazo, Míriam Navarro, Núria Mercet, Llum Ventura, Eva i Jaume, Isidre Mateo i Lau Feliu.

Plataforma pel Borsí

Teresa Caja i Cristina Pujol

Cristina_Soc arquitecta i veïna del Gòtic fa cinc anys.

Teresa_Soc nascuda aquí al barri i de tercera generació. El dia 9 d'aquest mes de desembre, **farà nou anys que la Llotja es va tancar i va començar una lluita per recuperar-lo.** Ens vam ajuntar per lluitar per tenir aquest edifici, fent assemblees, a veure què era el que volíem i què faltava al barri.

Cristina_Vaig veure que un grup de veïns ja portava temps lluitant i que anaven fent actuacions per la plaça de la Verònica. Ara formo part de la plataforma del Borsí.

Teresa_Som gent de molt diferents pensaments i idees. **Està sent una bona experiència, hem arribat a acords que no ens haguéssim imaginat mai.** No coneixia a gent de la plataforma perquè no hi ha espais on els veïns ens puguem reunir.

Cristina_A mi la plataforma m'ha donat que el Gòtic és un barri i hi ha gent que fa barri. El Borsí pot acabar de fer aquesta xarxa. **El Borsí un cop obert me l'imagino amb un murmur constant de gent,** és el que vull que sigui, que hi hagi vida aquí dins.

Teresa_Per a mi és molt important que aquesta plataforma s'obri al barri i a la gent de totes les edats. La imagino plena de totes les generacions, **que tornin a conviure els joves i la gent gran.**

Cristina_El projecte serà de gestió comunitària i estem veient quina és la millor manera de poder-lo gestionar.

Teresa_És complicat compartir amb biblioteques. Ha sigut una experiència molt enriquidora, arribar a acords amb biblioteques per a poder compartir espais aquí dins, el respecte al que és la convivència de les biblioteques i el que vol el barri. **Jo espero que aquesta experiència serveixi com exemple per a d'altres barris.**

Cristina_Hi haurà espais que seran co-gestionats i compartits entre biblioteca i veïns, que és la primera vegada que això es fa a la ciutat de Barcelona. Està sent un projecte on estem aprenent molt. Et poses a la pell dels veïns gestant tot això i t'imagines **el dia que s'obrin les portes, et dius, "és que serà la bomba, això!"**

Teresa_Aquest edifici el conec de tota la vida, he jugat aquí dins de petita. **La primera vegada que ens van donar les claus, vaig obrir aquesta porta i em vaig posar a plorar.** L'emoció de poder entrar i que ho aconseguixin els veïns i veïnes del barri, se t'esclata el cor. Ens queda molt per davant, però aquestes coses son les que donen ganes de seguir lluitant i creure en la gent, i que si vols una cosa i lluites per ella, s'aconsegueix.

Cristina_És molt emotiu que un edifici tan emblemàtic pel barri al final es quedi com a equipament de barri.

Teresa_El Gòtic era un poble gran, amb molt de carinyo entre veïnat, **llavors la vida era jugar al carrer, veure a la gent com passava,** conèixer a tothom. El canvi ha sigut brutal, per a mi ha sigut molt dolent, i continua sent molt dolorós. Ja fa molts anys, va començar a canviar tot, sobretot per les olimpíades, ja l'any '80 va canviar amb el tema de la droga, va canviar molt ràpid.

Cristina_Tot va indicant que es converteixi en un centre de ciutat, com moltes altres ciutats d'Europa, en què la gent nascuda al barri, o els que ens hem traslladat a viure aquí, se'ls està expulsant. M'agradaria que es mantingués, tornar cap enrere, com era abans, **que hi torni a haver vida, que la gent torni a venir a viure aquí.**

Teresa_La veritat és que no me la imagino ja com era abans, perquè s'han destrossat moltíssimes coses que no s'haurien d'haver perdut. **No sé per què s'ha deixat perdre el Gòtic, no en tinc ni idea i més val que no ho sàpiga.**

Cristina_El millor del Gòtic és la gent, i el pitjor per a mi és la massificació i el fet de que aquesta massificació està portant a què a la gent se l'expulsi i que es perdi l'essència.

Teresa_El pitjor, ha sigut, que de l'humà que era, ha deixat de ser-ho, perquè **a les pròpies escales els veïns ja ni es coneixen.**

Cristina_El Gòtic és vida, el Gòtic és un barri, és poble. **I esperem que no ens facin fora.**

Beatriz Riera

Vecina y ocupando por necesidad

Tengo 30 años, estoy embarazada de 6 meses, tengo una niña de 6 años.

Mi familia y yo somos del Gòtic.

Estaba ocupando un piso en Correu Vell 3 del que he sido desalojada, y no tengo alternativa, ni en el barrio ni fuera de él.

Estoy de ocupa porque ahora mismo los precios de los alquileres de las viviendas del barrio, es imposible pagarlos con sueldos de 800 o 1.000€.

No me quiero ir lejos, aquí tengo a mi abuela enferma, ya muy mayor, tengo a mi hermana melliza y amigos de toda la vida.

Otra opción es ir a la mesa de emergencia para conseguir una casa de precio asequible, pero tampoco se puede, he ido a Servicios sociales y no hay pisos. La única opción es ocupar otra vez.

Mi hermana melliza y yo, nos hemos criado en el barrio con mi padre, que era muy conocido y querido. Trabajaba en el bar Mariachi y era carpintero.

De mis compañeros de clase quedan pocos, se han ido marchando por la subida de los precios, o porque los han echado o porque un inversor ha comprado el edificio. No va quedando nadie en el barrio. Se han ido a buscar vivienda más barata y cuesta mantener el contacto con los que se van. Esto no es lo que era.

Los comercios también han ido cerrando y quedan pocos de los de antes. **Todo es para el turismo. Todo sube de precio, todo es carísimo. Ya no se puede vivir aquí.**

En el 2007 vivía en la calle Còdols 3. Compraron el edificio para hacer un hotel, y nos echaron a todos los vecinos. Luego han estado vacíos muchos años. Ahora lo están arreglando para pisos de lujo. Yo me crié allí.

Me gustaría que la gente se pudiera quedar. Salir a la calle y saludar a los vecinos, que haya

unión. Ahora paseas por la calle y no conoces a nadie. Todo el mundo habla inglés. No puedes hablar con nadie. No queda nada.

Mi hija no quiere marcharse del barrio. Muchas familias se plantean dejar el barrio. Aquí la vida está muy cara. Sólo quedan 2 supermercados. Tienes que salir del barrio para comprar. El frutero ha tenido que subir los precios porque le han subido el alquiler.

De pequeña jugábamos en la plaza de la catedral con mis amigas, patinando, jugando a la cuerda...

A mi me gusta mucho mi barrio, me sigue gustando, pero los amigos se van...

Teresa Picazo

Veïna del Gòtic

Vaig néixer aquí al barri, som tres generacions que hem viscut a la mateixa casa.

Estic col·laborant a *La Negreta* perquè aquest barri sigui millor. Estem implicats perquè en els darrers anys això s'ha convertit en un parc temàtic que va destruint el teixit associatiu, veïnal i econòmic, i **sabem que tot el que es perd, difícilment tornarà a ser.**

Recordo un barri on tothom es coneixia, la gent se saludava i s'ajudava. Estava més brut? És cert, per a nosaltres no era evident, **ara veient fotos antigues t'adones que vivies en un barri degradat.**

El centre d'atenció primària que hi ha al Gòtic, el va reivindicar l'Associació de Veïns, que està en funcionament des de finals dels anys '70. Es van dedicar a reivindicar molts serveis socials que no hi havia. **El Gòtic sempre ha patit d'una centralitat que li ha fet molt de mal.**

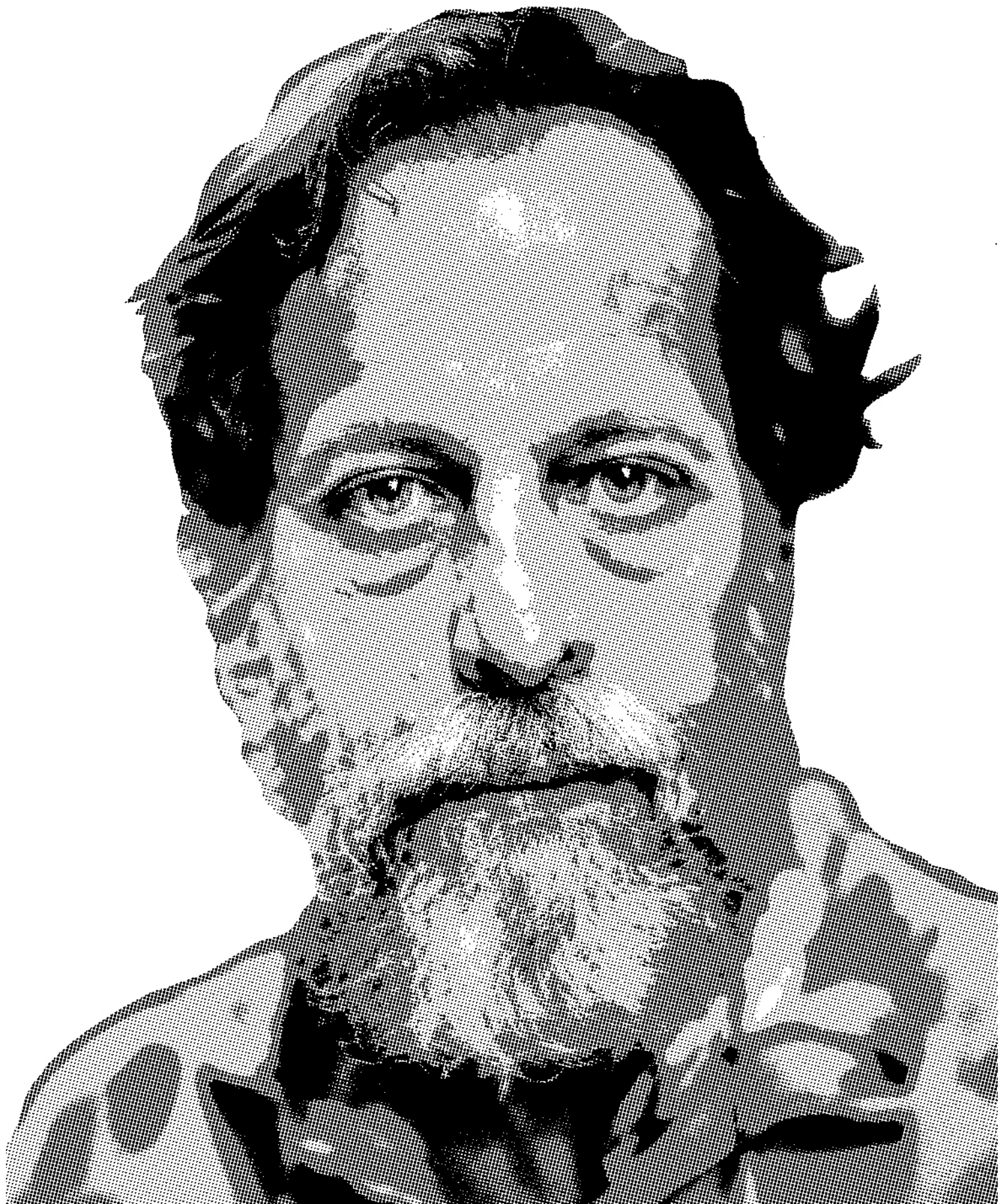
Vaig ser conscient de la gentrificació a l'època en què estava de regidora l'ltziar González. Fins llavors sols tenia la sensació de la degradació del barri, no havia lligat encara que **això podia ser un procés pensat i madurat perquè la gent marxés i fer venir altres veïns, repoblar el barri amb gent d'un poder adquisitiu diferent.**

El Gòtic és el meu barri, és el meu entorn, l'entorn més proper que tinc. El primer lloc on et socialitzes. La meua filla ha nascut aquí, si et treuen aquest coixí que és el barri, és normal que la gent no hi vulgui venir a viure. **Tenim una pèrdua de població molt important, és el barri de Barcelona que ha perdut més veïns.**

Veig un futur negre pel barri, negre, i em sap greu dir-ho així. Estem en mans d'inversors. **Estem al lloc on hi ha més botigues i on duren més poc temps,** perquè l'important no és el que es ven, sinó que l'important és la transacció, això no crea barri, això no va enlloc. És difícil de tornar-ho a conquerir.

El pitjor que ha passat és la usura, jo crec que és un barri on la usura de la gent ha guanyat terreny i aquí estem. M'hauria agradat que això no hagués succeït. Els diners no ho son tot.

Aquest barri ha de ser turístic 'per se' i tothom vol viure del turisme, i **el turisme potser no podrà assumir les expectatives de tots els que volen viure del turisme.** El turisme és una economia volàtil: quan els milions de turistes deixin de venir, què farem? De què viurà Barcelona? En el centre de Barcelona, quina economia alternativa hem creat mentrestant? A mi em preocupa això.

Lau Feliu

Escultor i professor d'inserció laboral, 61 anys

He viscut sempre al barri fora de quatre o cinc anys, que vaig viure al Guinardó. Vaig néixer al carrer Ample, de petit vaig passar a viure al Passeig de Colom i ara visc a Nou de Sant Francesc.

El Gòtic era un barri molt viu, amb molt de comerç, totalment diferent del d'ara. Al carrer Escudellers hi havia polleries, hi havia fruits secs, hi havia una botiga de llegums, hi havia un rellotger. En aquests moments el comerç s'ha perdut i el tipus de comerç que queda no té cap mena de categoria com a comerç. Entres a fruiteries i fa pudor de fruita podrida. **Hi ha una degradació del barri important.** Les cases eren plenes de veïns, les escales, les comunitats eren molt més vives. **En aquests moments, jo visc en una escala on ens coneixem quatre veïns, la resta són passavolants** que no acabes de conèixer mai. La majoria d'habitatges són pisos d'estudiants o d'Erasmus, o pisos turístics.

Com a veïns les tasques i bars creaven una certa incomoditat. Jo vivia en aquella època al passeig de Colón, la nostra habitació donava al carrer de la Mercè que era un carrer de tasques, hi havia una hora de tancada dels bars fins a les 12 o la 1 i hi havia molt soroll. **No com ara, que quan surts al matí a treballar et trobes a la gent que està tornant de festa.**

Crec que hi ha hagut diferents crisis, l'únic és que sortim d'una crisi per caure en una altra. Jo quan vaig venir a viure aquí, al carrer Nou de Sant Francesc, l'any anterior es van muntar unes patrulles de veïns que sortien amb bastons per patricular el carrer perquè en aquell moment s'havia instal·lat una màfia de traficants. La gent tenia por perquè hi havia un nivell de violència seriós, moltes baralles al carrer, això va ser fa trenta anys. Aquest va ser un moment, però de mica en mica hem anat decaient. **Un carrer s'arregla però el problema es trasllada a un altre carrer del Raval i de vegades fem neteja en un carrer i el merder es trasllada quatre carrers més enllà.** I després els anys caòtics ha sigut

l'entrada d'aquest turisme de consum de drogues i d'alcohol, de tot menys turisme respectuós amb la ciutat, és un turisme depredador.

El Gòtic per mi és el meu barri, hi he viscut tota la vida i a part de ser el meu barri, és un barri enyorat, jo l'enyoro. Molts dies surto d'hora per anar caminant per aquests carrers, poder passar pel carrer Paradís sense que hi hagi gent, pel carrer del Bisbe, per carrer Avinyó tranquil.

El Gòtic és un malalt en estat terminal, possiblement si hi ha alguna cosa a fer, no ho sé, em sembla que ens donaria molta feina aixecar-ho.

El problema pot ser no és només el futur del barri, jo crec que el problema està en el futur de la cultura. Em sembla que no acabem d'entendre que hem d'invertir en cultura, que les classes més populars no tenen accés a la cultura, l'hem de fer arribar al carrer, perquè és la manera que la gent estimi el barri. Sinó, **anem creant una massa de treballadors mal qualificats que ho accepta tot i que va sobrevivint treballant i guanyant els diners per gastar-se i sense cap mena d'aspiració humana, d'aspiració cultural.**

Jo crec que un altre barri és possible però ho és si som capaços d'entendre que això passa per una revolució. S'ha de canviar el sistema econòmic, mentre mantinguem el sistema actual, no hi ha res a fer perquè no hi ha cap més poder que l'econòmic. **El poder polític no és res, és un poder al servei de l'economia,** amb tantes coses que hem somiat que havíem de fer anar d'una altra manera, i a l'hora de la veritat hem de callar perquè els grans poders diuen: "ei, això no es toca", i només es toca el que els va bé a ells. És possible però hem de fer la revolució.

El barri m'agradaria que fos molt més viu. Perquè ara mateix, quan deia allò de que hem de fer arribar la cultura al barri, pensava: **hauríem de tenir tallers de teatre pels nanos del barri. Però és que, quants nanos hi ha al barri?**

Ciutat Vella no està en venda

Anna Moreno i Daniel Pardo

Anna_Formo part del col·lectiu Ciutat Vella no està en venda. Som un col·lectiu que integra diferents membres i diferents territoris de Ciutat Vella. **La nostra preocupació fonamental és totes les conseqüències que la indústria turística té sobre el Gòtic:** expulsió de veïnat per gentrificació, l'ocupació de l'espai públic pels turistes, la desaparició de comerç de proximitat. El barri s'ha girat de cara al turisme, provocant problemes de qualitat ambiental o problemes de mobilitat al barri.

Daniel_Ciutat Vella no està en venda no neix especialitzada en turisme, però sí molt centrat en l'expulsió de veïnat i la transformació del barri. L'altra cosa que s'ha de destacar és el rol que tenim, dins l'assemblea de barris per un turisme sostenible.

Anna_El fet de que sigui el centre de la ciutat i la part més antiga, fa que per això tingui més atractiu turístic, aleshores la intensitat de l'ocupació de la indústria turística al Gòtic és molt més gran que en altres barris.

Daniel_Estem parlant d'un barri que aplega la Catedral, la Rambla i un munt de monuments però, sobretot, el paisatge urbà que s'identifica des de la mirada turistitzada com el que és Barcelona, que en bona part és un paisatge fals reconstruït a començaments del segle XX, amb la intenció d'atreure turisme. S'ha fet molt de treball per atreure masses de turisme i ha sigut tan exitosa aquesta operació, que ha tingut conseqüències, impactes i catàstrofes derivades.

Anna_La primera conseqüència és l'expulsió de veïnat, i no només perquè han pujat els preus de l'habitatge, sinó perquè aquesta sobreocupació turística ha fet fora els veïns d'espais i llocs de referència per a ells. Llavors, molts, a falta d'això, han trobat que aquí no hi cabien i se n'havien d'anar.

Daniel_Tenim l'expulsió directa per canvi d'usos, d'usos residencials turístics de l'habitatge, per fer hotels, per fer apartaments turístics, i després hi ha tot el procés de fer la vida més

complicada a la gent, per problemes de mobilitat, de soroll, de desaparició de comerç. Tot acaba pesant en aquesta tendència a marxar del barri, que en el cas del barri Gòtic és una qüestió dramàtica, des de fa anys.

Anna_Jo voldria fer esment al tema del soroll que provoca l'oci nocturn, que és un problema que afecta a la salut i per això hi ha persones que marxen, perquè no poden dormir tranquil·les. A nivell de mobilitat, a les veïnes del Gòtic els afecten la presència de grups turístics que de vegades col·lapsen el carrers, i tots aquests vehicles variats que s'han incorporat al mercat i que se't poden emportar per davant. Des de Ciutat Vella no està en venda hem iniciat una demanda per participar en el procés d'elaboració i decisió de normatives al respecte.

Daniel_Participarem a la marxa pel clima en motiu de reunió que hi ha sobre el canvi climàtic, pensem que és molt important fer visible l'impacte que té la indústria turística a nivell de canvi climàtic.

Anna_Al Gòtic, hi ha un alt nivell de consciència. És un dels barris que més ha patit els efectes del turisme i en el que menys població hi ha. **La que queda, està disposada a continuar? I està disposada a lluitar?**

Daniel_Hi ha una certa tendència per part de la resta de la ciutat a dir "bueno, el Gòtic està mort, donem-lo per perdut." I jo crec que aquí totes hem de fer una reflexió i mostrar més respecte cap a un barri que la ciutat està cremant com a indústria turística. **És el combustible que està cremant la ciutat per tirar endavant.** El barri Gòtic no està mort, el barri Gòtic ho passa malament, però està molt viu. No es poden dir aquestes coses a la lleugera perquè de vegades es diuen gairebé com un tòpic, i crec que s'han de pensar de manera crítica.

Anna_Hi ha una cosa que està clara, fer mesures polítiques que portin al decreixement turístic i això s'ha de concretar. Evident és que s'haurà de protegir l'habitatge o el tema de mobilitat, que es pot regular.

CONTRA EL TURISME DE MASSES

DECREIXEMENT
TURÍSTIC

ABTS

TORNAR
BOSCOS DE
CIUTATS

Ciutat Vella no està en venda

Daniel_ Si deixem el mercat turístic “campar a sus anchas” per Barcelona, es menjarà la ciutat i la deixarà mig buida. Nosaltres, l'única opció que veiem és reduir el pes del turisme a la ciutat.

Que això no és fàcil, que suposa ficar mà al sector privat, que això no ho fa gairebé ningú avui en dia, tot això ho sabem, però que és fonamental també ho sabem. Sabem que aquest debat s'ha de posar sobre la taula ja, i s'ha de començar a parlar i arribar a certs consensos a nivell de ciutat.

Anna_ Quin model de ciutat volem, no? Fins ara, el model ha estat destinat a crear una marca perquè la vingui a visitar un tipus de gent turísticament. O volem un model que posi les persones al centre de la vida? I qüestioni tota l'activitat econòmica envers el turisme i busqui alternatives per poder viure en aquesta ciutat.

Daniel_ Seria una mica el Detroit, no post-indústria automobilística, sinó post-indústria turística. Algunes hem fantasiejat més d'un cop amb ocupar un hotel buit i fer-ne una residència de gent gran. Es pot pensar en un futur apocalíptic: imaginem que arriba el pic del petroli i no es pot volar més, és obvi que la indústria turística de Barcelona se'n va en orris. Especialment aquests barris, tenen a dia d'avui una dependència econòmica de la indústria turística que és bestial, i quedarien en una situació molt complicada.

Anna_ El model turístic actual està mort, simplement que una sèrie de ciutats de la Mediterrània surtin de la crisi que han viscut fins ara i l'atractiu turístic que té Barcelona desapareixerà. Qui ho patirem serem els que estem aquí, perquè revertir això té uns costos, els treballadors del sector turístic són els que tenen unes condicions laborals més precàries, el fet que aquesta indústria comenci a petar, afectaria a una població ja en precari.

Daniel_ A dia d'avui no és possible un turisme sostenible, i si existeix aquesta possibilitat, passa per una reducció del seu volum, ens hem passat quatre mil pobles, i per això nosaltres parlem de decreixement, cal revertir aquesta tendència. El que és obvi és que a dia d'avui, cada estiu

que passa, cada mes que passa, la indústria turística va fent estralls als barris. Aquí hi havia llocs de feina en altres sectors, la indústria turística ha ocupat una part importantíssima de l'economia de la ciutat i, aleshores, els llocs de feina han passat a ser llocs pel turisme, restauració, comerç i hoteleria, que són tres sectors en els quals els salaris són més o menys la meitat de la mitjana general de la ciutat.

Anna_ El Gòtic és un barri que té una tradició veïnal important, i tenia vida de barri, era un barri petit i, per tant, això era fàcil, i ho manté. El problema és que actualment està envaït per la indústria turística.

Daniel_ El Gòtic és un barri molt amenaçat i molt maltractat però un barri viu pel qual val la pena continuar lluitant. Si es vol tornar a tenir un barri ric en quant al seu teixit veïnal, s'ha de repoblar en el sentit de residents, perquè a dia d'avui, una bona part de la població del barri canvia cada tres dies i això no dona per fer comunitat ni per fer barri.

Anna_ Afavorir que els joves que ja viuen al barri, puguin continuar vivint al barri, perquè hem de tenir clar que és una qüestió de població, que hi hagi gent amb possibilitats de reproduir-se, llavors aquesta és una de les mesures bastant fàcils d'aplicar. De cara a revitalitzar el barri em sembla fonamental la qüestió dels joves. De moment haurem de combatre molt, de moment ens esperen anys de resistir i de defensar-nos.

Daniel_ El futur en negatiu és el barri Gòtic com a parc temàtic, que és un que no ens hem inventat nosaltres, un barri buidat de veïnat, on els edificis siguin poc més que cartró pedra, i que tot sigui allotjaments i serveis per a turistes. Anant en aquesta direcció, potser que la cosa caigui pel camí i ens trobem amb l'escenari apocalíptic en el qual ens trobaríem en una mena de parc d'atraccions abandonat.

Núria Marset

88 anys, veïna del Gòtic fa més de 30 anys

Estic molt contenta de viure al Gòtic, encara que son moments molt difícils. Jo des del principi de viure aquí, em vaig posar a l'associació de veïns.

Contra el que nosaltres més estem lluitant és contra el turisme, el gran problema és que s'està desfent el barri, la gent que vivia aquí no pot viure-hi ja, perquè es compren edificis sencers. Han arribat aquests fondos voltors que vénen a especular amb tot, compren pisos, els arreglen una mica i tripliquen el preu. Llavors això per molta gent ha sigut crucial. Estem intentant acompanyar la gent que se n'ha d'anar i intentar assistir als desnonaments que s'estan provocant.

També estem fent altres coses: aconseguir que el Borsí ens el donessin pel barri i sort que tenim una alcaldessa que ens ajuda, perquè ella tot el que és afavorir a la gent que no ha tingut oportunitats. Volem del Borsí, un lloc on es pugui fer una labor per arribar a la gent que no ha tingut oportunitats de formar-se en l'art o la música. Una cosa fonamental per a mi seria tenir llocs de reflexió, perquè és molt important també saber on volem arribar. Un barri pot canviar si canvia la gent i la gent hem de canviar individualment. Per això volem fer dins del Borsí un lloc de relaxament, que pugui la gent trobar-se a si mateix i veure com enfocar les coses que tenim entre mans. **Un canvi individual pot ajudar que hi hagi al final un canvi col·lectiu.**

Jo vivia fora del Gòtic, vaig anar a l'Índia, i en tornar no teníem casa i **vaig veure aquí al Gòtic una cosa que jo tenia ganes de tenir: que fos mig ciutat i mig poble.** El que passa és que ara està molt canviat, la gent que ja feia anys que estava aquí se n'ha d'anar i en totes les botigues de proximitat d'aquí estan posant grans firmes, i això és un canvi. **Però per a mi, és el meu barri i jo me l'estimo** i me l'estimo tal com és, però el volem transformar.

Aquí al barri les places manquen molt perquè és un barri molt dens. A la plaça Sant Miquel, que era un espai que es tenia per estar, s'han

anat acumulat una quantitat de terrasses, que t'adonaves de que cada vegada anaven ocupant més, i és quan dius: **"Escolta! És que no ens deixen ni viure!"** Vas per la part alta de Barcelona i tot són places i verd, i aquí una petita plaça que tenim ens la treuen.

En aquest pis hi havia una pensió bastant incipient però que després la gent se'n va anar anant i van anar comprant tots els pisos. **Ara gairebé tot l'edifici és una pensió.**

Recordo que hi havia una merceria, que ja quasi no en queden a Barcelona, et donava alegria, tenien cadires: **"Segui, seguei!"** i a lo millor anaves a comprar una cosa tan senzilla com unes agulles de cosir i t'atenien i estaven per a tu, i ara a tot arreu van posant allò de que tu et serveixes. Era allò de sentir-te atesa individualment i podies conversar. **Coneixies a la gent d'aquesta botiga, de l'altra, era tan diferent...** ara tot és "sírvese usted mismo" i si tens problemes...

Encara que nosaltres podem canviar el barri, moltes coses han de venir des de els governs, que posin més èmfasi en la gent que no té oportunitats, ja que l'important son les persones i **es pot canviar, si a les persones els dones oportunitats.** Jo crec que no es treballa l'espiritualitat del barri, veig que estem una mica perduts, moltes persones el que no sabem ni per què estem en aquest món. Però costa, perquè **la gent quan es parla d'un canvi individual es replega.** Hem de pensar que l'energia l'estem creant tots. "Tens esperances?" Sí, jo no les perdo, perquè jo insisteixo tot el que puc i cada un que faci segons el que sent.

Jo visc els desnonaments com una trobada, son una cosa ben trista els desnonaments, però en veure que estem fent pinya, que ens preocupem de la vida dels altres és una cosa molt positiva, hi ha persones que estan patint per això, però també senten aquesta solidaritat. **En els desnonaments, en què hi ha una part negativa, també hi ha una part profunda que uneix molt el barri** i en certa part dius: "Tinc ganes d'anar-hi!"

Eva i Jaume

Forners del carrer Regomir.

Eva_Soc nascuda aquí al barri. El Jaume és el meu marit i som uns dels forners del carrer Regomir.

Jaume_Jo porto uns trenta-cinc anys aquí, des que la vaig conèixer a ella sempre hem estat arrelats aquí al forn.

Eva_He estat al barri de tota la vida. **Recordo el carrer ple de botigues**, un ambient molt familiar, tots ens coneixíem, tots érem una família, molt diferent del que és ara.

Jaume_El barri, últimament s'ha tornat a deteriorar bastant. Crec que serà difícil posar-hi fi perquè les coses jo crec que se'ns han anat una mica de mare.

Si una cosa ha millorat molt, és la neteja. Jo crec que hi ha pocs llocs que tinguin la neteja que tenim aquí a Barcelona. **Jo crec que el barri s'ha deteriorat pel capital que ha vingut de fora**, per la gent que ha vingut de fora que no ha vingut a treballar, perquè hi ha molta gent de fora que sí que ha vingut a treballar i sí s'ha arrelat.

Eva_Aquí tota la vida ha sigut molt més tranquil. Ara hi ha el problema de la droga, el problema dels lladres que estiren bosses. Ara últimament estan entrant molt als pisos. Ara s'està malament, ara s'està molt malament, hi ha por, la gent té por i comenten: "Jo ja no sé què fer a casa, com tancar-me, a veure si a la nit..." **Jo crec que el futur del barri s'ha acabat.**

Jaume_El petit comerciant està sentenciat. No és sostenible tenir un negoci perquè amb els preus dels lloguers que es posen avui en dia, això no hi ha negoci que ho aguanti, podrà venir un de fora que tingui quartos i invertir.

Per millorar el barri no s'hauria de deixar entrar capital estranger o tot el capital que entri que estigui controlat, però és clar, aquí tothom hi xupa. Si jo tinc un pis en aquest barri i anys enrere em donaven vint-mil euros i ara ve una persona i et diu: "Per aquest pis et poden donar cent

cinquanta." Jo què faig? Això és una cadena i ja hem fet tard, ja hem fet tard...

A nosaltres el turisme ens va molt bé, però igual que t'ajuda, també el pateixes, et dona per menjar però al mateix temps el pateixes.

Eva_Per a mi el Gòtic és el meu barri, jo puc renegar perquè de vegades estic empenyada, però que no me'l toquin perquè és el meu barri. **Jo sempre ho dic que de Plaça Catalunya cap a baix és el meu món.**

Jaume_Hi ha molta gent que dels problemes que es viuen en aquests barris d'aquí a baix, no en tenen ni idea, del que es pateix en aquesta zona d'aquí, és que no ho saben. Per patiment em refereixo a que la massificació porta delinqüència. Et trobes amb personal que no et ve de gust trobar-te. I després molts dels turistes que vénen aquí no vénen a fer turisme, vénen a emborratxar-se, a fer de tot menys turisme.

Els veïns no poden fer res per millorar el barri, aquí no es pot fer res. Jo a vegades li comento a ella, que tenim clientela per uns quants anys, però no gaires, perquè hi ha molta gent gran al barri i gent que viu en pisos de lloguers antics i aquesta gent estan sentenciats. **Vull dir que aquests barris, com a barris es perdran, jo crec que a la llarga es perdran.**

Resistim al Gòtic

Martí i Belén

Martí_Soc veí del barri Gòtic des que vaig néixer i formo part dels moviments socials del barri des de fa uns quants anys, quan vaig començar a tenir consciència política i ganes d'implicar-me en el meu entorn social i comunitari.

Belén_Soc de Sevilla, i fa deu anys que visc al Raval, però el Gòtic és el meu barri de lluita. A través de La Negreta he participat en diferents moviments de barri i veïnals.

He participat en el 15M del Gòtic i estic en un grup de consum ecològic, però principalment **totes les forces les concentrem en habitatge perquè és el gran problema.**

Martí_La problemàtica de l'habitatge al barri ve donada per un context d'especulació que no és només actual, sinó que ve de lluny, **tenim un dèficit en polítiques d'habitatge històric, que han fomentat l'especulació.** El nostre barri té com a particularitat que està al centre, i forma part del que és la monumentalització i la turistització. Aquesta pressió turística fa que s'accelerïn tots els processos d'especulació. Ara mateix la situació és crítica, perquè s'està tocant el lloguer. A Ciutat Vella tenim el parc de lloguer més alt de tota la ciutat, tenim un setanta per cent de llogaters contra un trenta per cent de propietaris quan a la resta de la ciutat és a la inversa, i el barri està patint aquests efectes de la bombolla dels lloguers.

Belén_Estem en un barri on la turistificació i la especulació immobiliària està expulsant directament als veïns. Tenim dades que la població fluctuant del barri Gòtic, des del 2016 supera a la resident. No hi ha un parc d'habitatge públic, a tota Ciutat Vella hi ha una taula d'emergència amb més de tres-centes famílies que s'han d'esperar més d'un any per trobar habitatge.

Martí_La precarització laboral i vital, està molt vinculada al model de ciutat i al model turístic. Pràcticament tota l'activitat econòmica que

tenim al barri està destinada al sector serveis i al turisme. S'ha demostrat que és el sector més precari, que té més beneficis però alhora que paga pitjor als seus treballadors, si a això li sumem l'increment dels lloguers, tenim pèrdua de poder adquisitiu per precarietat laboral i pèrdua de capacitat adquisitiva de lloguers, per tant, una precarització vital que no et permet accedir a un dret bàsic com és l'habitatge.

Belén_Les botigues petites estan tancant i els grans comerços estan agafant tots els locals. A vegades no tenim llocs per anar a comprar menjar, o si ho trobes, a un preu que no està fet per a la gent que viu aquí, i **els mercats s'han convertit en mercats per turistes.**

Martí_La gran majoria de comerços que han aguantat l'embat, del creixement del turisme i de l'especulació al nostre barri, han estat bars. Els bars per viure del turisme, necessiten pujar els preus. Per tant, la pujada de preus ha afectat, principalment a bars, que no són una necessitat bàsica, però formen part de la vida comunitària.

Malauradament fa molts anys que patim aquest problema i hi ha molta gent que està frustrada. L'afectació que té la situació actual de barri sobre la vida quotidiana dels veïns fa que cada cop se sentin menys arrelats a aquest territori i vulguin marxar, quan es posa per davant la seva pròpia salut que no pas la defensa del territori.

L'Agustín Colola va presentar el seu estudi sobre l'afectació del turisme sobre la vida quotidiana i la conclusió és que **el turisme al barri Gòtic i al centre de Barcelona s'ha de tractar com un assumpte de salut pública.** Apart d'aquest gruix de veïns que està desarrelat i que ha tirat la tovallola i que vol marxar, hi ha un altre grup que encara lluita i que vol quedar-se.

Belén_A vegades vivim aïllats i això fa que la xarxa sigui complicada. **La solidaritat es veu cada dia quan la gent va a un desnonament i aconsegueix parar-lo i després aquesta persona afectada va a una altra i és que, no queda una altra, no?**

Resistim al Gòtic

Nosaltres hem vist que l'única manera de fer coses i de fer front a aquesta voràgine especulativa és l'autorganització.

Martí_No crec que sigui tant per un tema de tradició històrica de lluita, **sinó de realment com d'avançat està el procés gentrificador**. La pressió és tan gran que molta gent ja no té ganes de lluitar perquè està totalment desarrelada perquè li han trencat tots els seus vincles comunitaris, és molt complicat fer vida quotidiana aquí. Per tant, el més revolucionari en aquest barri és trobar-nos i compartir, perquè permet reteixir aquestes xarxes que estan completament trencades i aïllades. **Vivim en illes de població, hi ha carrers on no hi viu ningú** i aquestes illes estan completament separades per riudes de turistes, carrers monopolitzats per la indústria turística.

2

Belén_Cal crear i propiciar un marc legal que de veritat pugui protegir a la gent i no a l'especulació. Hi ha figures com les Sosimi, on hi ha clars beneficis fiscals per a les empreses immobiliàries, on el llogater no està protegit. **El dret a l'habitatge és un dret fonamental** i no hi ha una llei per protegir aquest dret i, en canvi, la propietat privada és de les lleis més protegides a la Constitució.

Martí_El nostre col·lectiu és un col·lectiu autònom que fiscalitzem i demanem a les institucions però també **centrem els nostres esforços en crear comunitat, en crear resistències des del carrer**, que considerem que a la llarga acaba resultant més profitós a l'hora de defensar els barris.

El Gòtic és un barri que lluita per ser-ho, que a ulls de la majoria de la societat, no ho és, sinó que és un atractiu turístic. És un barri a reivindicar, que s'està reivindicant o que necessita reivindicar-se com a tal.

Belén_Per a mi el Gòtic és el barri de lluita, la gent que viu aquí és una **gent que lluita i que cada vegada ha de lluitar més**, i que tradicionalment és un barri de gent treballadora.

Martí_Crec que és un barri invisibilitzat, menjat per una visió mercantilista. El futur del barri és complicat, perquè **els temps estan sent molt durs i té pinta que ho serà durant bastant de temps**, tot i la quantitat de pressions que tenim, la gent segueix tenint ganes d'enxarxar-se, de fer vida comunitària, de lluitar i si això es manté així, el barri aguantarà.

Som molt dependents de la indústria turística, quan aquesta indústria tingui moments dolents, que passarà tard o d'hora, si no estem preparats serà un drama. Quan comencin a tancar hotels, quan comencin a tancar restaurants, què passarà amb aquests locals, amb aquests edificis?

Belén_Això està passant però nosaltres lluitem justament contra tot això.

Martí_Estem demanant que s'aposti pel **decreixement turístic** perquè considerem que el problema de la ciutat és que depèn massa de l'economia turística, i afavorir altres economies socials. Precisament ara s'està fent la transició entre el que era el discurs de denúncia de diagnòstic del turisme, que ja està molt acceptat i que tothom el comparteix. Hem de passar ja a pensar com revertim aquesta situació a nivell pràctic. **Quines economies han de substituir l'economia turística?** Per a nosaltres, economies que siguin justes laboralment i que siguin justes amb els drets de les persones i justes econòmicament, tot això requereix d'un temps d'estudi. Dins de la BTS, ja s'està creant un grup de recerca per fer tota aquesta transició, per pensar com s'ha de fer aquesta transició.

Hi haurà un moment en què haurem de substituir l'economia turística per una altra economia i el que no volem és que se substitueixi per una economia tipus extractiu capitalista que és el que farà el sistema de per sí, i que el sistema sí que està treballant per fer-ho. Nosaltres hem de treballar perquè això no sigui així.

Llum Ventura

Veïna del Gòtic

Soc nascuda a Poble Sec i criada entre el Paral·lel, que era abans el barri xinès i el casc antic.

He sigut empresària de perruqueria. La primera que vaig tenir va ser al Gòtic. Per mi aquest barri és un punt de referència, és com roda el món i torna al Born, doncs jo roda els barris i torna al Gòtic, i per a mi és un referent molt importat, i que m'estimo molt, he viscut a altres barris però ara torno a viure aquí.

El Gòtic continua tenint l'encant que ha tingut sempre. Continua havent-hi el bar del Pi, l'Ateneu Barcelonès, el Can Pitarra i tot de referents que fan el barri emblemàtic. **Era molt bonic i entranyable fa trenta anys hi ho continua sent, al menys per a mi.**

Al barri Gòtic i a la Barceloneta l'impacte turístic és molt fort, inclús molt agressiu, hi ha massa gent pels carrers i molts pisos turístics, alguns de molt camuflats, aquí al Gòtic la gentrificació es nota moltíssim. Però és un problema de tota la ciutat.

Tot i que per sort queden alguns comerços de proximitat com el bar del Pi o el Portalón que son referents, però desgraciadament la majoria estan desapareixent.

Estic molt involucrada amb els moviments socials. Estic fent permanències a El Lokal, la llibreria anarquista al carrer de la Cera, on tenim una plataforma en defensa dels desnonaments. Hi rebem molta gent i proporcionem molta informació. **També estic a Resistim al Gòtic que és un grup de resistència i informació per atendre a gent que té problemes amb l'habitatge,** i ens reunim a La Negreta. També estic a l'assemblea de l'Àgora Juan Andrés Benítez, el noi que van matar els mossos al carrer Aurora i allà també donem molta informació sobre desnonaments, estem a la plataforma antidesnonaments i fem un treball important amb tot el que té que veure amb els narcopisos.

Jo soc positiva i penso que quan la gent ens impliquem i som capaços de treballar junts podem fer moltes coses. Demà, dissabte a la tarda, per exemple, tenim una manifestació molt importat en defensa del barri i en contra de l'especulació al Raval.

Tenim el futur que tenim a tota la ciutat. Espero i desitjo que tinguem un bon futur al barri, que la gentrificació no ens engoleixi, i que el que queda de comerç de proximitat i de llocs emblemàtics no desaparegui.

Per a què això no passi s'haurà de cuidar molt el comerç de proximitat, és bàsic, i l'habitatge de la gent que hi ha viscut tota la vida. **Parant d'especular, i la pujada dels lloguers, i que la gent pugui continuar vivint al barri com hi ha viscut sempre.**

Isidre Mateo

Integrant de la plataforma “El Borsí pel barri”

El meu pare havia estudiat al Borsí quan era la facultat de belles arts. Jo també hi vaig estudiar quan era part d'arts i oficis.

A l'escola d'arts i oficis el Borsí, tenien una especialitat de dibuix clàssic i vaig matricular-me. **L'aula nostra era a dalt de tot, hi havia unes goteres increïbles, era una sala molt gran, i tot ple d'escultures neoclàssiques.** Allí ens apretàvem i havíem de mesurar les proporcions, buscar els matisos de grisos, l'emoció, però sempre dins d'un registre molt molt clàssic.

Quan sortíem de l'escola i parlàvem de filosofia de la vida recordo que **passàvem per Escudellers i estaven els marines americans de la flota i els PMs, que a vegades repartien castanyes.** Lo típic d'aquella època. Aquells marines aportaven música de Jazz i Rock & Roll que aquí era pràcticament inexistent. **Era molt divertit aquest barri, sempre ha tingut una vida intensa.** Aquí he conegut gent molt interessant. El Gòtic és molt ric i molt dinàmic i és el que em sabia greu: que no mantingués aquest nivell de gent que està implicada en la cultura i a més a més que tenen una forta incidència popular. Jo he tingut sort de trobar-me a gent que són actius tant a nivell social alt com popular.

El Gòtic és un laberint, amb perfils humans increïbles i gent de tot arreu que coexistim perfectament. Clar que hi ha problemes, hi ha gent que es pot integrar i altres que no, però jo crec que és una tasca de treball social i que no s'ha de donar per perdut, o sigui que ho hem de guanyar. **Tots som un teixit i que formem part d'aquest lloc en el que vivim.** Hi ha postures que diuen que aquest barri, en un futur, serà un parc temàtic del qual, a la població normal, ens volen fotre fora. Això és una preocupació que està avui en dia aquí i és una qüestió que s'ha d'analitzar si en el futur serà un lloc per especular o per recuperar. Nosaltres apostem per recuperar, un lloc on puguem tenir un projecte de futur acceptable per nosaltres i pels nostres fills. Que tinguin un lloc on viure. No entenem per què han de sortir fora,

per exemple a fer extraescolars, per què aquí no tenim un centre de teatre o un lloc on expressar o desenvolupar la formació bàsica.

Jo, en principi puc ser optimista sempre i quan els integrants d'aquest barri entenguem la problemàtica que existeix. Si som capaços d'unir inquietuds i administrar esforços que es dirigeixin a millorar. Però s'ha de treballar i aconseguir unes plataformes en les quals puguem abocar tot això i administrar esforços per entendre que aquest barri el podem tirar endavant.

Al Borsí estem desenvolupant el pla d'usos, i amb aquest pla som molt sensibles, ho estem analitzant molt i ens costa molt, anem lents, perquè hem de decidir que el pla d'usos sigui el més correcte a través d'un bon diagnòstic. **Hem fet un diagnòstic de barri que intentem que s'apropi molt a la realitat i amb això decidir finalment els punts més importants.** S'està perdent teixit veïnal, som uns col·lectius diferenciats que moltes vegades tampoc tenen molts punts de connexió, cadascú va a la seva, pel que sigui, però entenem que les necessitats moltes vegades poden ser molt iguals. Com a centre, el que podem desenvolupar és la memòria històrica, saber qui som, **reivindicar la cultura de cada membre veïnal i que es faci una reflexió, que ho puguin manifestar i tinguin un reconeixement i enriquiment de la resta.**

Al Gòtic hi ha llibreries, tendes de música, mercats alternatius, de gastronomia la que vulguis, és molt rica, no te l'acabaràs mai. En quant a la meua professió, donat que jo sóc molt polifacètic, tant artista, escultor com dibuixant i pintor o joier, els subministres dels que jo puc disposar aquí són més que suficients. En quant a col·legues professionals, doncs no m'ho acabo, perquè hi ha molts tallers i després de tants anys aquí, conec a molta gent. Quan he de fer una consulta jo vaig al taller d'un col·lega: “Escolta tinc aquest problema” i m'atenen i em donen consells, i això en altres barris no ho trobaria.

Miriam

27 años viviendo en el Gòtic y en el Born

Estoy en Bròquil, una cooperativa de alimentación orgánica y biológica vecinal donde, no solo compras verduras, sino que es un espacio para encontrarse, organizarse y conocerse para compartir una experiencia que es tu alimentación, además en el barrio es imposible comprar una alimentación sana y equilibrada.

Yo nací en Ciguñuela, un pueblo de Valladolid, un día me levanté por la mañana iluminada y dije: “Me voy a Barcelona a estudiar antropología” yo creo que es la mejor decisión que he tomado en mi vida.

En el Gótico sales y la gente todavía te saluda. Todos los vecinos somos como una familia vertical. Mi bloque tiene la espada de Damocles porque es de una señora de ochenta y cuatro años, en cuanto esta mujer pierda el poder de decisión, tiene seis hijos que estarán encantados de venderlo y de echarnos a todos lo antes posible. No nos renuevan el contrato, lo hacen anualmente, no puedes proyectar. Además tienes otras vinculaciones, como el cole, que para mi hija es importantísimo estar en ese cole y no en otro, tu red vecinal y todos tus amigos. **El Gòtic es como vivir en un pueblo en medio de la vorágine, es muy loco.** Para mí tiene esa contradicción, el estar muy a gusto humanamente y muy a disgusto urbanísticamente.

Barcelona es una ciudad muy sentida y eso es lo que se está prohibiendo ahora, **sentir Barcelona como propia y vivirla como algo íntimo, personal, donde quieres construir una buena vida y no nos lo permiten,** es carísimo, ahora es un lujo.

Mi primer recuerdo de Barcelona es de **Sant Felip Neri, me pareció un lugar mágico, silenciosa, no había nadie, se oía la fuente,** me iba ahí, me sentaba en una puerta a leer horas, ahora eso es imposible. Antes para mí el Gótico era un lugar de acogida y ahora es un lugar de expulsión. Estamos siendo expulsados y **nos estamos agarrando a las paredes para no irnos,** la sensación es de que te están quitando el suelo de debajo de los pies.

El turismo determina absolutamente todo, afecta a los precios, a todo tu entorno. No puedes sentarte en la calle, no puedes caminar, no puedes llevar a tu hija al cole porque hay gente taponando las calles. Y esa actitud que se ha permitido: “Tú a Barcelona vienes y haces lo que te rota, que no te va a pasar nada.” Eso sí, si un vecino se bebe una lata de cerveza en la puerta de su casa le van a dar fijo. No puedes ir a comprar unos calcetines. **Hay tiendas de patitos y no hay carnicerías.** Es muy triste, harakiri no, resistir. Aquí en cooperativas y los vecinos y vecinas en la lucha.

Para mí el Gòtic es el alma de Barcelona. A Barcelona la han feminizado y la han maltratado, hay un plan que se ha diseñado muy bien para que estemos donde estamos, estamos en una consecuencia de, se le ha dicho: “Ponte guapa, Barcelona posa’t guapa”, **no le dicen Barcelona sé tu misma, y ahora creo que es esa mujer que se opera para gustar,** hasta que se convierte en una especie de adefesio que ha perdido su encanto y su identidad.

Estamos en un momento de bifurcación y Barcelona se puede convertir en un parque temático sin nadie, sin gente que viva, solo pisos de lujo vacíos. El turismo creo que se va a cansar, van a venir, se van a bañar una vez y dirán: “Vale, ya está, he ido al mar, he tomado unas tapas y ahora quiero conocer el Cairo”. Entonces esto se va a acabar muriendo. Pienso que no pasará, porque la vida sale de dentro de las piedras. **Estamos en la brecha y lo vamos a conseguir y vamos a construir esa Barcelona nueva.** Entonces para mí eso es el futuro, quiero que sea así, que Barcelona sea una ciudad donde los vecinos y las vecinas estemos a gusto, va a seguir habiendo turismo, mucho menos, van a subir los sueldos, bajar los alquileres y vamos a poder vivir en paz. **Esa es la Barcelona que yo quiero.**

Assistents de càmera i so: Clara López i Meritxell Cortés
Transcripció d'entrevistes: Meritxell Cortés
Correcció de textos i maquetació: Marta Peribáñez
Fotografia i entrevistes: Joan Tomás
Coordinació: Observatori de Vida Quotidiana (Andrés Antebi, Pablo González i Teresa Ferré)

Projecte per l'Arxiu fotogràfic de Barcelona
Ajuntament de Barcelona